

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

• Proletaryanın
Bağımsız Sınıf
Örgütlenmesi

• Sınıf Hareketi
Ve Sınıf
Bilinci

• Öğrenci
Hareketi
ve YÖK

• Eskişehir
Filistin
Gibi

• Yaratıcı
Çalışma

• Ölüm
Orucu
Sürüyor

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA

PROLETARYANIN BAĞIMSIZ SINIF ÖRGÜTLENMESİ

Proletaryanın kurtuluşu, proletaryanın örgütlülüğünden ayrılmaz. Kapitalist sınıf, proletaryayı örgütsüz bırakarak, onu istediği kadar, kendi egemenliği altında tutmak ister. Çünkü kapitalist egemenliğin sürdürülebilmesi, bu egemenliği yıkacak olan devrimci sınıf proletaryanın örgütsüzlüğüne bağlıdır. Proletarya ise burjuva egemenliği ancak örgütlü olarak havaya uçurabilir. Bu nedenle proletaryanın örgütlenmesi başlı başına bir savaşım konusudur.

Proletarya ile kapitalistler arasındaki sınıf savaşımı, sermayenin doğuşuna (ilkel birikim aşamasına) kadar gider. Fakat bu aşamada sınıf savaşımı sınırlıdır. Kapitalist üretim biçimi geliştikçe, tüm üretim dallarına doğru yayılıp egemen oldukça, yani kapitalist üretim “özümlü” olmaktan çıkıp genel ve egemen bir biçime geldikçe; sınıf savaşımı da genelleşir ve yoğunlaşır. Proletaryanın sınıf örgütlenme çabaları da bu gelişmeye paralel bir çizgi izler. Önceleri yalnızca aynı koşullarda yaşamaktan ve ortak sorunlardan kaynaklı olarak bir araya gelir. Bu çerçevede “dayanışma sandıkları” biçiminde örgütlenmeye başlar. Bu, işçilerin zorunlu mesleki örgütlenmesidir (işçilerin mesleki örgütlenmesi/birliği). Sınıf hareketi bu aşamada “kendiliğinden hareket”tir. Yüzyıllar boyu açık ya da örtülü iç savaşlar biçiminde geçen sınıf savaşımının ancak daha ileri aşamalarında gerçek anlamda bir “emek hareketi” bir “sınıf hareketi” ortaya çı-

kar. Proletaryanın “bir sınıf olarak” harekete geçmesi ve bir “sınıf hareketi”nin şekillenmesi, sınıf savaşımında yeni bir aşamadır. Bu aşamada proletarya daha örgütlüdür.

Emek ile sermaye arasında ki uzlaşmaz çelişki ve karşıtlığın varlığına rağmen, proletarya burjuvazinin peşinden gitti. Ekonomik yaşamdaki karşıtlığa karşın, politik alanda burjuva partilerin destekçisi durumundan kurtulamadı. Bu nedenle sınıf mücadelesi süreci, çok daha yavaş ve sancılı geçiyordu. Oysa ki maddi koşulların düzeyi, proletaryanın bağımsız, militan bir sınıf olarak hareket etmesi için yeterince uygundu. Fakat bir şeyin şartlarının oluşması ile o “şeyin” kendisi aynı şeyler değildir. Bu şartlara köklü (devrimsel) bir müdahale gerekiyordu. Sürece bilinçli, devrimci bir müdahale fazla gecikmedi. Marksizm, dönüştürücü devrimci bir güç olarak sürece “müdahale” etti.

Bu dönem ortaya çıkan, proletaryanın sınıf örgütlenmesiyle birlikte sınıf mücadelesi çok daha ileriye gitti. Marx’ın öne çıkardığı “işçi sınıfının kurtuluşu, işçi sınıfının eseri olacaktır” ilkesi, proletaryanın kapitalizme karşı bir savaş çağlığı oldu. Bu, proletaryanın tüm burjuva partilerinin, tüm mülk sahiplerinin peşinden ayrılması ve tüm mülk sahiplerinden ayrı ve onlardan bağımsız bir sınıf örgütlenmesi demektir. Tüm mülk sahiplerinden ayrı ve onlardan bağımsız bir sınıf örgütlenmesi, proletarya kendi kurtulu-

şunu gerçekleştiremez. Çünkü proletaryanın ekonomik kurtuluşu, onun politik kurtuluşundan ayrılmaz. Proletaryanın politik kurtuluşu ise onun ayrı, bağımsız örgütlenmesinden ayrılmaz. Marksizmin bu devrimci görüşü proletarya hareketinin düşüncesini derinden sarstı. Onu büyük bir güçle ileri itti. Bu anlayışla kurulan Komünistler Birliği ve Birinci Enternasyonal, proletaryanın kurtuluşu için bu sınıfın elinde güçlü araçlar oldu.

Proletaryanın bağımsız sınıf örgütlenmesi, burjuvaziden sadece örgütsel olarak bağımsız olmakla kalmayıp, ideolojik ve politik olarak da “bağımsız” olursa, işçi sınıfının kurtuluş amacına hizmet edebilir. Proletaryanın kapitalist egemenliğe karşı sınıf savaşımı teorik, politik ve pratik yükümlülüğe ve ayrı örgütsel araçlara dayanırsa güçlü olur, sırtı yere gelmez. Proletarya hareketinin amacı ücretlilik sistemine son vermektir, sınıfsız topluma geçmektir. Kapitalizmden komünizme geçişi sağlayacak olan proletaryanın bağımsız hareketi, devrimci bir harekettir. Devrim olmadan, devrimci bir mücadele olmadan, hedeflerini hiçbir biçimde gerçekleştiremez. Proletaryanın bağımsız sınıf hareketi, devrimci bir hareket olarak tarihsel görevini yerine getirebilir.

Proletaryanın bağımsız sınıf örgütlenmesi, sosyalizme açılan yoldur. Sosyalizm, sınıf örgütleri olmaksızın, yalnızca küçük burjuva ütopyasıdır. Lenin ve Leninistler küçük burjuva hayalcilerden farklı olarak “amacı isteyen, aracı da istemelidir” ilkesinden hareket ederler ve proletaryayı amacına götürecek sınıf araçlarını oluşturmak için büyük çaba harcarlar. Mesele yalnızca amacı ilan etmek değil, ona nasıl ulaşılacağını, bunun yollarını, araçlarını da ortaya koymaktır. Bilimsel sosyalizme göre sınıfsız toplum, bir ütopya değil ulaşılacak (gerçekleşecek) bir amaçtır. Bu günden gerçekleşen bir amaçtır. Ekonomik koşullar ve sınıf mücadelesi sosyalizmi olanaklı hale getirdi. Sosyalizm, bütün gelişmeleri etkileyen bir olgudur.

Proletaryanın burjuvaziden ve tüm mülk sahiplerinden bağımsız ve ayrı

sınıf örgütleri yaratması; aynı zamanda insanlık tarihinde yeni bir dönemin başlamasıdır. Çünkü proletarya bu araçlara dayanarak egemen sınıf durumuna gelecek ve bu iktidar araçlarına dayanarak sınıfları kaldıracaktır. Proletaryanın sosyal varlığına ve sınıf mücadelesine sıkı sıkıya bağlı olan sınıf örgütleri, dünyayı kurtaracak biricik araçlardır. O halde bu sınıf araçlarının tarihsel önemi iyi kavranmalıdır. Bu anlamda proletaryanın bulunduğu her yerde, işçileri bağımsız sınıf örgütlerinde birleştirmek büyük bir öneme sahiptir.

Proletaryanın bağımsız sınıf örgütlerinin tarihi rolü, 20. yy başlarında somut olarak Rusya'da açığa çıktı. Bağımsız sınıf örgütü olarak İşçi Sovyetleri bir nüve halinde 1905 Rus Devrimi'nde ortaya çıktı. Daha sonra 1917 burjuva devriminde önemli rol oynadılar. 1917 Ekim'inde ise tüm iktidarı ele geçirdiler. Ve sosyalizmin organları oldular. Rusya'da ve dünyada sosyalizme geçiş çağını başlattılar. Lenin, işçilerin ve yoksul köylülerin (kır proletaryasının) sınıf örgütleri olan Sovyetlerde örgütlenmesine büyük önem veriyordu. Çünkü Lenin sosyalizme soyut sloganlar açısından yaklaşmıyordu. Hele iktidarın proletarya tarafından ele geçirilme olanaklarının çıktığı sıralarda, yeni toplumun örgütlenmesine olabilecek en somut biçimde yaklaşılması gerektiğini ısrarla belirtiyordu. O, büyük bir deha olarak Sovyetlerin sosyalizmi gerçekleştirme yeteneğini gördü ve Bolşeviklerin tüm dikkatlerini buna çekti. Kent ve kır proletaryasının Rusya'da sosyalizmi kurması; üretim ve dağıtım üzerinde "işçi denetimi"nin gerçekleştirilmesi, işçilerin bağımsız sınıf örgütlerinde örgütlenmesine bağlıydı. Bunun için sadece kentlerde sınıf örgütlerinin sosyalist rolü üzerinde durmakla kalmıyor, kırsal alanda da, kır proletaryasının mutlaka mülk sahibi köylülerden ayrı olarak sınıf örgütlerinde toparlanmasının önemi üzerinde de duruyordu. Çünkü kentlerde olduğu gibi kırlarda da proletaryanın bağımsız sınıf örgütlerinde birleşmesi, (işçilerin sınıf örgütleri) sosyalizme açılan yoldur. İşçilerin bağımsız sınıf

örgütleri Alman Devrimi'nde ve İtalya Ayaklanması sırasında "İşçi Konseyleri" biçiminde oluştu. O sıralarda Alman proletaryası ve İtalyan proletaryası iktidarı ele geçirmeye çok yakındı. İşçi Konseyleri hem tüm iktidarı ele geçirmenin aracı ve hem de yeni toplumun organları olarak görev üstlenecektir. Oradaki devrimler yenilince İşçi Konseyleri de dağıldı. Fakat tarihsel önemini ve misyonunu olduğu gibi korudu.

Aynı sınıf örgütleri Türkiye'de "işçi komite ve konseyleri" biçiminde oluşmaya başladı. Bizde komite ve konseyler henüz başlangıçta, ilk oluşum halinde. Bundan sonra nasıl şekillenecekleri devrimin gelişimine bağlı. Ancak bu sınıf örgütlerinin, ezilen ve sömürülen kitlelerin kurtuluşundaki yeteneği sürekli propaganda edilmeli. Ücretli emekçilerin olduğu her yerde, ücretli emekçileri işçi komite ve konseylerinde örgütlemeliyiz. Devrimin güncellik kazandığı bugünkü koşullarda, işçi sınıfının bağımsız sınıf örgütlerinde örgütlenmesi, devrimci öneme sahiptir.

Kapitalizmin dünya genelinde çöküş içinde, (sıçramalı çöküş içinde) olduğu günümüzde yeni ve daha ileri bir topluma geçişi sağlayacak olan proleter sınıf örgütlerinin tarihi devrimci önemi her zamankinden daha öne çıkmıştır. Devrimci durumun ortaya çıktığı ve sosyalizme geçişin somut olarak gündeme geldiği her yerde, bağımsız işçi örgütleri de işçi sınıfının gündemine açıktan açığa girecektir. Fakat "küresel iç savaş"ın yaşandığı günümüz dünyasında, proletaryanın sınıf örgütleri, iç savaş örgütleri olarak görev yapacaktır. Dünya proletaryası, küresel iç savaş kazanmadan, toplumsal kurtuluşunu gerçekleştiremez. O halde, küresel iç savaş ve bu savaşı kazanma zorunluluğu, proletaryayı her yerde buna uygun örgütler kurmaya itecektir. Yalnızca işçi komite ve konseyleri değil, bütün sınıf örgütleri, bir sınıf örgütü olma nitelikleriyle, proletaryanın dünya çapındaki sınıf savaşının mücadele organları olarak hareket etmelidir.

Dünya devrimi gün be gün olgunlaşıyor. Dünya proletaryası devrime

kendi sınıf araçlarıyla (grev, genel grev, proleter iç savaş, fabrika işgalleri vb.) katılacaktır. Proletaryanın sınıf araçları, yine proletaryanın sınıf örgütlerine dayanırsa ve onlar tarafından yönetilirse sonuca ulaşabilir. Devrimci ayaklanma ve iç savaş, proleter sınıf örgütleri tarafından yönlendirilirse, başarıya ulaşabilir. Hiç şüphesiz bu süreçte küçük burjuvazi ve küçük burjuva hareketler de katılacaktır. Proletaryanın öncü ve yönlendirici rol oynaması, ancak her alanda bağımsız sınıf örgütleri oluşturmasıyla olanaklı olacaktır. Ve dünya devrimi, her yerde sınıf örgütleri örgütlemeyi emekçi sınıfın gündemine getiriyor.

Proletaryanın sınıf partisi, işçi sendikaları, işçi komite ve konseyleri, hangi sınıf örgütü olursa olsun, dünyayı değiştirme hedefini önüne koymayan her sınıf örgütü sapmaya uğramaktan kurtulamaz. Dünyayı değiştirme, yalnızca geleceğin bir hedefi olarak değil, günümüzün güncel bir görevi haline gelmiştir. O halde, tüm günlük mücadelenin bağlanması gereken temel görevdir. Pek çok "komünist" partinin, "işçi" sendikasının sapmaya uğramasının ve yozlaşmış dağılmasının temelinde, sınıfları kaldırma hedefinden vazgeçmesi yatıyor. Bu durumda burjuvaziden ayrı ve bağımsız örgütlenmenin anlamı da kalmamış oluyor. Amacından uzaklaşması halinde, araçlar amaç haline gelir. Bu ise aracın yozlaşmasını ve çözülmesini getirir. O halde amaçla araçların ilişkisinin doğru belirlenmesi gerekiyor. Proletaryanın görevi, sınıfları kaldırma amacına ulaşmaktır. O büyük amacı gerçekleştirene dek, proletaryanın bağımsız örgütleri, dünyayı değiştirmenin etkin bir aracı olarak kalacaktır.

C.DAĞLI

SINIF HAREKETİ VE SINIF BİLİNCİ

“İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır.” Marksizmin bu temel ilkesi, devrimi bir komplolar ve darbeler harcı olmaktan kurtarmakla kalmıyor, aynı zamanda, bizzat işçi sınıfının kendisine, emeğin kurtuluşu önündeki tüm engellerin kaldırılması için görev ve sorumluluklar yüklüyor. İster sosyalist devrim, isterse demokratik bir devrim süreci yaşanıyor olsun eğer işçi sınıfı her devrimci atılımın öncülüğünü ele geçirmek için çok çalışmazsa, kurtuluş yüzü göremez.

35 yıllık devrim tarihi boyunca, sayısız kez devrimin darbeleriyle sarsılan bu sistemin halen ayakta oluşunun anahtarını, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinde aramak gerekir. Bilinç ve örgütlülük her zaman birbirini takip etmez. Kimi zaman bilinç, örgütlülük düzeyini aşar, kimi zaman da en mükemmel örgütlenmelere rağmen, işçi sınıfının bilincini, burjuvazi karşısında eli kolu bağlı duruma gelir. 70’li yıllar, ikincisine denk düşüyorsa, şimdi yaşanan süreç de, birinciyle örtüşüyor.

Devrimci çıkışa sahne olan 70’li yıllar, aynı zamanda işçi sınıfının en örgütlü ve en hareketli dönemi oldu. İşçi sınıfı kısa sürede, ileri bir örgütlenme düzeyi yakalıyor, bu sayede en güçlü sermaye örgütlerini (örneğin MESS’i) bile dize getiriyordu. Gelişmiş bir çok kapitalist ülkenin işçi sınıfını bile geride bırakan bu örgütlenme düzeyine rağmen, sınıf hareketinin bilinci, bu düzeyin gerisinde kaldı. Hareketin odağında, ekonomik mücadele ve onun yoğunlaştırılmış ifadesi olan siyasi mücadele vardı; ama ideolojik mücadele yoktu. Hareketin başında bulunan birçok sosyalist için bile, bu bir “ekmek kavgası”ydı. İdeolojik mücadelede yaşanan eksiklik, sermayenin politik manevraları karşısında işçi sınıfının elini kolunu bağladı. Zaman içinde DİSK, Ecevit’in CHP’sinin arka bahçesi haline geldi. İdeolojik mücadele ve teorik kavrayış eksikliği, 12 Eylül gibi daha geniş ve daha yürekli bir kavganın gerektiği anda, işçi sınıfını silahsız bıraktı.

O yılların eksikliğini, hareketin başındakilerin kavrayışsızlığı ve dünya görüşüyle açıklamak, tek yanlı bir bakış olur. Sorunun nesnel boyutunu gözden kaçırmamak gerekir. İşçi sınıfının kendi eserini tamamlayıp tamamlayamamasında, kendi öncülleri kadar, üzerinde hareket ettiği ekonomik-sosyal temel de etkili oluyor.

60’lı ve 70’li yıllar, sanayide ve ekonomik kalkınmada atılım yılları oldu. Barajlar, inşaatlar, altyapı çalışmaları, enerji, ulaşım ve haberleşme gibi toplumsal alandaki her adım, toplumsal yaşamı değiştiriyor, yeniden düzenliyordu. İşçi sı-

nı, sistemin yıkıcı etkileriyle henüz geniş çapta tanışmamıştı, sadece bu büyüme ve kalkınmada kendi payına düşeni almak peşine düştü. Kapitalist sistem, bir bütün olarak henüz emekçilerin gözünde bugünkü kadar yıpranmamıştı. Ortaya çıkan krizlerin sorumlusu, sistem değil, güya birkaç stokçu ya da karaborsacıydı. Buna rağmen, hızla yükselen devrimci süreç, demokratik sorunlar üzerinde odaklanıyor, anti-faşist mücadeleyi ön plana itiyordu. Bu nedenle işçi sınıfı, politik arenaya anti-faşist cepheden girdi, anti-kapitalist bir cepheden değil. DGM’lerin kurulması genel grevlerle engelleniyordu. Tarihin en üst düzey eylemlerinden biri olan Tariş direnişinde bile, işçi sınıfını tetikleyen anti-faşist mücadele ekleniydi.

90’lı yıllar, sistemin sürekli ve yıkıcı krizlerini de beraberinde getirdi. İşsizlik, özelleştirmeler, sendikasılaştırma, sosyal güvencelerin kaldırılması, sefalet ücreti gibi, çok yönlü sermaye saldırıları; işçi sınıfını burjuvazinin şu ya da bu kesimine değil, doğrudan sistemin kendisine yöneltecek bir eylemin zorunluluğunu ortaya çıkardı. Fakat bu kez işçi sınıfı, böyle bir eylemi örecekle örgütlenmeden yoksundu. Sendika yöneticileri burjuva kampa geçmişti.

İşçi sınıfı, özellikle sanayi proletaryası, onu anti-kapitalist bir mücadele rotasına çekecek olan geniş örgütlenme olanğından yoksun kalınca, sermayenin yoğun saldırıları karşısında, kendi elindekini korumaya, yani savunma hattına çekildi. Sistemin yıkıcı krizleri, Kürt halkını ve yoksul semt emekçilerini sisteme karşı ayaklandırıyor, onları saldırı konumuna geçiriyor; fakat işçi sınıfı, kesintisiz bir mücadele için de bile olsa, savunma hattında kalıyordu.

Savunma Hattı Eridi Tek Çare Saldırı Hattını Kurmak

İşçi sınıfı bugün, ekonomik bunalımın bütün yıkıcı etkilerinden; İşsizlikten, sefalet ücretlerinden, her yönden yağmur gibi yağın sermaye saldırılarından en çok acı çeken sınıftır. Proletarya, şimdi tüm katmanlarıyla bu acıyı yaşıyor. Bu durumun, onun düşünsel yapısına yansımaması düşünülebilir mi? İşçi sınıfı artık, attığı her adımda burjuva politikasının temellerine vuruyor. Tüpraş ve Erdemir işçilerin, burjuvazinin “yerli sermaye” diyerek allayıp pulladığını, “İşbirlikçiler” sloganlarıyla yerle bir ediyor. Serna Tekstil İşçileri, 3 Ekim’de yedikleri coplara AB’nin nasıl bir yalanın aracı olduğunu kavradıklarını söylüyorlar. İşçi sınıfının bu keskin po-

litik tutum değişimini, SEKA ve Seydişehir işçilerinde de görmüştük. Acı çeken sınıf her eylemde, burjuvazinin en temel ideolojik ve politik argümanlarını boşa çıkarıyor; burjuva politik zeminden kopuyor. Kapitalist sistemin çok yönlü saldırıları onları uyandırdı; korku ve acıları keskin içgüdülerini de harekete geçiriyor. İşçi sınıfı, en basit eyleminde bile keskin bilinciyle, ideolojik çeperi zorluyor. Bilinç, örgütlenme düzeyini aşıyor. Şimdi, sınıf arasında ideolojik mücadele zemini çok daha güçlüdür. Proletaryayı bu ideolojik eğilime sokan, ekonomik koşulların kendisidir.

Ancak, her toplumsal eğilim gibi, proleter bilincin önünü açan eğilimin önünde, pek çok engel ve sermaye tarafından desteklenen karşıt-eğilimler var. Yani bu eğilim, bir mücadele sürecinden, özellikle ideolojik mücadele sürecinden geçmeden, devrimci sınıf partisinin denetimine geçmez. Sermaye sınıfı, söz konusu eğilimi yeniden denetime alabilmek için bu kez DİSK'i harekete geçirdi.

DİSK'in Bolu'da topladığı "sol platform", işçi sınıfının bağımsız politik ve ideolojik çıkışlarını, yeniden burjuva hatıta sokabilmek için oluşturuldu. İşçi sınıfı, son eylemlerinde, hiçbir politik partiye güvenmediğini gösterdi; çünkü varolan partilerin ortak özelliğinin burjuva sınıfın hizmetkarları olmasını iyice kavradı. Son genel seçimlerde en gerici partilere oy verdiğini söyleyenler bile, bir daha oy kullanmamakta kararlılar.

Tekelci burjuvaların Avrupa deneyimi göstermiştir ki, işçi sınıfını yeniden kontrol altına almanın etkin yollarından biri, sendikalara yaslanan bir sosyal-demokrat partinin varlığıdır. Böyle bir partiyi ortaya çıkarmak için DİSK'in misyon yüklenmesi, bu açıdan anlamlıdır. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, gerek 1 Mayıs'taki söylemiyle, gerekse 12 Eylül mitingini provake etmesiyle, burjuvazinin alkışını hak etmişti. Proletarya, DİSK'in bu tehlikeli adımlarına karşı uyanık olmalıdır.

Proletaryanın bağımsız politik ve ideolojik çıkış eğiliminin önündeki tehlikeler, yalnızca DİSK yöneticilerinin de içinde bulunduğu burjuva kanattan gelmiyor. Oportünizm, DİSK'in politik çıkış arayışının da gerisinde. Onlar hala, ücretler ve sosyal haklar cenderesinde işçi sınıfını dolap beygiri gibi döndürmeye uğraşsınlar. Oportünizmin işçi sınıfa yaptığı bütün çağrılarının özeti şudur: İşçi sınıfı önce hakları için eğitilecek, sonra hakları için mücadele verecek, en sonunda da bu hakların güvence altına alınması için bir "mevzi kavgası" verilecek. İşçi sınıfına karşı duyulan bu "derin" güvensizlik, nerden geliyor? Oportünizmi oluşturan siyasi hareketlerin tümü, geçmişte ve bugünde, Türkiye'deki kapitalizmi, gerçek kapitalizm saymazlar. Bu "çarpık kapitalizm" anlayışını bugün de terk etmediler. Bu çarpık, derine inmeyen kapitalizmde, işçi sınıfı gerçek proleter kimliğini bulamaz. Bu yüzden oportünizme düşen görev, hedefi alabildiğine daraltmak, ajitasyonu alabildiğine sınırlı tutmak; başka deyişle, yüreksiz, heyecansız, dar bir mücadeleye işçi sınıfını hapsedmektir. Bu oportünist politikanın Türkiye'deki babası, müteveffa TKP'dir. TKP, zamanında başarılar kazanan, ama toplum ola-

rak hareketi bir üst düzeye taşıyamayan grevler dalgasının üzerine binerek, DİSK gibi yaygın işçi örgütlerinde belirgin bir etki kurmuştu. Bugünün reformist ve oportünistleri, 30 yıl önce yürünen ve aşılan bu yolları yeniden yürümeyle, proletaryanın bilinç yükselişinin önüne engel oluyorlar.

İşçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı, bugünkü acılar ve yoksunlukların ortasında, sermaye sınıfının ekonomik-siyasi egemenliğinin bulunduğu; tüm kapitalist sistemin artık üretim ilişkileriyle üretici güçler arasında cereyan eden çatışmaların yıkıcı etkisinde olduğu, şimdi daha yaygın, daha yürekli ve daha yüksek perdeden seslendirilmelidir. Ve daha da önemlisi, geniş emekçi yığınların her geçen gün hızla düzenden koptukları, sistemin değişmesinin zorunluluğu olduğu bilincine daha yaygın olarak vardıkları; ve eğer tüm emekçi sınıfların hareketinin öncülüğünü devralmazsa; başlamış olan ayaklanmaya örgütlü-düzenli bir biçim vermek için gerekli ivedi hazırlıklara hemen girişmezse, işçi sınıfının kurtuluş yüzü göremeyeceği anlatılmalıdır. İşçilerin burjuva önyargılarından, yalan ve demagojilerden, bizzat eylem içinde kopuştuğu bu dönemde, proletaryanın devrimci sınıf partisinin her adımı, daha güçlü bir etkiye sahip olacaktır.

Bilinç, örgütlülük düzeyini aşmıştır. Şimdi örgütlülük, bu bilinç düzeyini yakalamak zorundadır. □

“BİR TAS PİRİNÇ” SATEŞİ VE CARİ AÇIK VE

Marx, kapitalist ülkeler için yoksulluğun fiili büyüklüğü ile resmi istatistikler arasındaki ilişkiyi yanıltıcı olarak betimliyordu. Bu, tam da Türkiye kapitalizminin bugününü anlatıyor. Hükümetin bakanları ve burjuva ekonomistler, türlü türlü istatistiklerle ekonominin iyiye gittiği, büyüme rekorları kırıldığı, enflasyonun sıfır seviyelerine çekildiği hatta eksi enflasyon gerçekleştiği yönünde açıklama üstüne açıklama yapıyor, yazılar yazıyorlar. Bu, bize mezarlıktan geçerken ısıklık çalanları hatırlatıyor. Zira gerçek durum bunun tam tersi.

Aslında itiraf ettikleri iki şey var ki, bu bütün yalanlarını ele veriyor. Birincisi, dış ticarete cari açığın sürekli büyümesi ve bununla bağlantılı olarak iç-dış borçların artışı; diğeri ise borsadaki gerçekçi olmayan yükseliş.

Önce cari açık. Dış ticarete, yani dünyanın çeşitli ülkeler arasındaki ticarete, dünya pazarı için satılan mallar toplamı ile satın alınan mallar toplamı her zaman birbirine eşittir. Burada bir açık ya da fazla, ancak tek tek ülkeler için olur. Cari açık ya da fazla olması için bu açık ya da fazlanın bir başka ülke tarafından dengelenmesi gerekir. Birileri açık veriyorsa, başka birileri mutlaka fazla veriyordur ya da tersi.

Türkiye'nin dış ticarete cari açığının büyümesi, bu açığı dengelemek için iç ya da dış piyasalardan sürekli olarak borçlanmasını getiriyor. Borçlarını ödemek için yeniden borç alıyor. Sonuç, borçların kaçınılmaz büyümesi. Her borç vadesi doldukça, Türkiye yeni borçlar arıyor. Bunu da borsada buluyor. “Sıcak para” diye adlandırılan spekülasyon sermaye, kısa vadeli yüksek faizli giriş-çıkışlarla burada kaynak oluyor. Yüksek kâr getiren bu işlem borsa spekülasyonlarının kasalarını doldururken, Türkiye anı kurtaran, ama daha da büyüyen bir borç batağında çırpınmaya devam ediyor. Borsalardaki bu gerçekçi olmayan yükseliş sürmelidir, köpük büyümelidir. Ancak bu olduğu sürece Türkiye döviz ihtiyacını karşılayabilir, borçlarını Ali'den alıp Veli'ye vererek biraz daha idare edebilir. Ta ki, bu deniz kuruyana, borsaya sürecek bir şeyi kalmayana dek. Ya da şöyle diyelim, ekonomi tamamen emperyalist tekellerin elinde toplanıncaya ya da kapitalist üretim biçimine bir toplumsal devrimle son verilene kadar.

Bu süreçte Türkiye'de küçük, orta hatta büyük mülk sahiplerinin önemli bir kısmı mülksüzleşecek, zenginlik, sermaye birikimi biçiminde emperyalist tekellerin kasalarına akmayı sürdürecektir.

Hükümet ve ekonomi uzmanları, cari açığı kapatabilmek için ihracatın artırılması; ithalatın düşürülmesi gerektiğini söylüyorlar. İhracatı artırabilmek için önerdikleri ise iş-

çi ücretlerinin düşürülmesi; böylelikle, üretim maliyetleri düşecek, Türkiye'nin ürettiği mallar dünya pazarında rekabet edebilecekmiş...

İşçi ücretlerinin düşürülmesi iki sonuca yol açar. Önce iç pazarı daraltır; zaten krizde olan Türkiye kapitalizmi kendi pazarını da kendi eliyle daraltacağından, tam bir uçuruma sürüklenir. Ücretlerin düşüşü, halkın alım gücünü düşürür; sefalet, yoksulluk, açlık daha da artar; zaten sert sınıf savaşlarına sahne olan bu topraklarda devrim daha da hızlanır, güçlenir.

Sermayenin sözcüleri ve hükümet bu kez, ücretlerinin düşürülmesini farklı ifade ediyor. Temmuz 2005 sonlarında devlet bakanı Kürşat Tüzmen, “Türkiye'nin ihracatını artırması için kendi Çin'ini yaratması gerek. Çin'de işçiler bir tas pirinçle mutlu olurken, bizim işçimizin cebinden cep telefonu ithal sigara eksik olmuyor” diyordu. Daha sonra diğerk hükümet üyelerinden katılan bakanlar da oldu bu söyleme.

Kürşat Tüzmen'e göre cep telefonu, ithal sigara gibi malları alıp tüketemeyecekleri kadar bir ücretle işçiler çalıştırılmalı, ithal malların tüketimi kısılmalı, “bir tas pirinç” ücretine çalıştırılan işçilerin ürettiği ürünler de dışarıya satılarak cari açık kapatılmalıymış!!!

Neresinden tutsan elinde kalacak laf salatası. ABD, AB ve Japonya gibi emperyalist merkezlerin “silikon vadilerinde” ürettikleri bu harikaların, çok çeşitli, çok fonksiyonlu cep telefonlarının ve sigaralarının Türkiye pazarını daraltmalı, diyor bakan. Onun niyetinden bağımsız, söylendiğinin en düz, en açık anlamı bu. Bağımlı bir ülkede böyle bir pazarı emperyalist tekellere kapatmaktan bahseden bir hükümetin bir daha asla hükümet olamayacağını ve bir punduna getirilip hükümetlerin devrildiğini, devrileceğini henüz öğrenemediyse kısa sürede öğrenecektir nasılsa. Zaten bizim burada üzerinde durmak istediğimiz meselenin bir başka yanı. Geçerken bunu da belirtelim dedik.

Bakan Tüzmen, bu sözleri Ankara'da sanayicilerle yaptığı bir toplantıda söylüyor. Aslında bu görüşler daha önce Ankara Sanayiciler Odası Başkanı Zafer Çağlayan'ın ifade ettiği görüşlerdi. Bu kez, burjuva sınıfın bu hayalini hükümet adına dile getirdiler. Birkaç ay önce ASO'nun “Bölgesel Asgari Ücret” raporunda bu görüşler dile getirilmişti. Üstelik IMF'nin Türkiye Masası Şefi Anna Kruger de, asgari ücretin yüksek olduğunu, düşürülmesi gerektiğini hükümete yeni dikte ettirmişti. ASO'nun raporunda Çağlayan, “Doğu'da İstanbul, Ankara gibi büyük kentlerde uygulanan asgari ücretin aynen uygulanmasına gerek olmadığını, daha düşük tutulması gerektiğini” belirterek, “gelin Doğu'yu Tür-

kiye'nin Çin'i yapalım" diye de eklemiştir.

Burada konunun daha açık anlaşılması için asgari ücrette değinilmesi gerekiyor. Ücret, emek gücünün fiyatıdır. Kapitalizmde bir meta haline gelen emek gücünün değerinde, tıpkı diğer metalar gibi, yeniden üretimi için gereken ortalama emek miktarı belirlenir. Yani işçinin ertesi gün de aynı biçimde çalışabilmesi için gereken toplam tüketim mallarının karşılığı, ücreti oluşturur. Asgari ücret ise adı üstünde, bunun en azı, asgarisidir. Yani yaşayabileceği asgari ücret; yani asgari yiyecek, giyecek, barınma, ısınma vb. toplamıdır. Yoksa bakanın dediği gibi "bir tas pirinç" değil.

Sermayenin ve burjuva hükümetlerin eğilimi, her zaman bu ücretin, işçi sınıfının üretimden aldığı payın sıfırına doğru düşürülmesi yönündedir. Ama bu doğal olarak imkansızdır. Belirli bir sınırın altına düşürüldüğünde insanın yaşaması imkansız hale gelir. Zaten ücretlerin düşük olduğu pek çok bağımlı ülkede, işçi sınıfının ömrünün dünya ortalamasının altında olduğu bir sır da değil. O sadece bakanın bir hayalidir.

Biraz önce söylediğimiz, yaşaması için gereken en alt sınırın miktarı ve çeşitliliği ise tarihsel olarak verili olan bugünün toplumsal-kültürel koşullarında sınıflar mücadelesiyle, karşıt sınıflar arasındaki güç ilişkilerine göre belirlenir. Yoksa öyle "bir tas pirinç" safyatlarıyla değil.

Çin açısından karikatürize ederek "bir tas pirinç" diye i-

fade ettikleri, gerçek durumu ifade etmediği gibi, gerçeğin üzerini örtmek için ortaya atılmış koca bir yalandır. Her ne kadar 90'lı yıllarla birlikte Çin'in emperyalist-kapitalist sistemle entegrasyonu yönünde adımlar atılsa da, hatta son dönemde bu yönde önemli mesafe alınmış olsa da, daha önceki dönemden varolan eğitim, sağlık, konut, ısınma, ulaşım vb. vb. gereksinimler halen ya ücretsizdir ya da ücretlerin %5'ini bulmayan harcamalarla karşılanabilir düzeydedir. Bu tarihsel-toplumsal koşullar bir anda yok sayılıp göz ardı edilerek söylenen bakan Tüzmen'in yukarıdaki sözleri bir safyatadan ibarettir.

İster hükümet olsun ister burjuvazinin dahi ekonomi uzmanları olsun, onlar ne kadar işlerin yolunda gittiğine dair masallar anlatıyor olurlarsa olsunlar, emperyalist-kapitalist sistemin çöküş süreci bizde de kapitalizmin yapısal krizini, çöküşünü derinleştirirken, aynı zamanda devrimin zaferi için gereken koşulları, yeni ve daha ileri bir toplumun kuruluşu için gereken bütün koşulları biriktiriyor, olgunlaştırıyor, bir araya getiriyor.

Sınıflar savaşının bu kadar sert geçtiği bir aşamada sermayenin ve hükümetinin ücretleri düşürmeyi gündeme getirmesi, sermayenin aklını yitirdiğinin bir kanıtı. Ne yaparlarsa yapsınlar, devrimi güçlendirmekten, yığınları devrim safılarına itmekten başka hiçbir sonuç vermiyor. Devrim her gün binbir yoldan kendini belirginleştiriyor, gösteriyor. □

EMEKLİ-SEN'DEN MEKTUP GÖNDERME EYLEMİ VE BASIN AÇIKLAMASI

15 Eylül 2005 tarihinde Ankara'da toplanan Emekli-Sen şube örgütleri Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına toplu sözleşme taslağını iletmis ve Basın açıklaması yapmışlardı. Ayrıca olumlu yanıt alamazlarsa eylemlerinin devam edeceklerini de bildirmişlerdi.

İzmir'de 4 şubesi olan Emekli Sendikası'nın bütün şubeleri eylemlerinin devamı olarak; 17 Ekim 2005 tarihinde, SSK önünde toplanıp postane önüne yürüdüler. Emekliler "Toplu Sözleşme Hakkımızı İstiyoruz" yazılı pankart önünde basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında toplu sözleşme taslağına cevap beklediklerini iç yasal düzenlemelerinin hazırlanmasının geciktirilerek toplumun örgütlenmesinin engellenmek istendiğini, muhatap alınma mücadelesinin devam edeceğini bildirdiler.

Açıklamada, "İzmir milletvekillerine ve TBMM Başkanına mektup gönderiyoruz mektuplarımıza yanıt alamazsak sendikamızı muhatap alan statü yasa tasarısı meclis gündemine alınmazsa 22 Kasım günü TBMM'ye yürüyeceğiz" denildi. Basın açıklaması okunurken "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız", "Sefalete Teslim Olmayacağız" sloganları atıldı."

Basın açıklaması ardından postaneden milletvekillerine ve meclis başkanı Bülent Arınç'a iletmek üzere ekonomik taleplerin yazılı olduğu mektuplar Postaya verildi. Buradan bir grup emekli, Basmane'deki temizlik işçilerinin eylemine destek vermek amacıyla Belediye önüne gitti.

Konak Belediyesinin Taşeronlaştırmaya ve Sendikalaştırmaya karşı yapmış olduğu Basın açıklamasına katılan Emekliler büyük bir coşkuyla, alkışlarla karşılandılar. Yine burada da "Yaşasın Sınıf Mücadelemiz" sloganları atıldı. Burada yapılan basın açıklamasının ardından dağıldı.

Mücadele Birliği/İZMİR

ARTIK SİYASETİN DİLİ FRANSIZCA

*“Paris
Paris ışık şehri
İhtilal şehri”*

Paris'te yine isyan var. Ayaklanma var. Polisin kovaladığı iki göçmen işçinin ölümü, göçmenlerin yaşadığı banliyölerin alev alev yanmasına yetti. Son ikiyüzyılın ihtilaller kenti Paris, bir defa daha ayağa kalktı. Modern çağa damgasını vuran büyük devrimin mimarı baldırı çıplaklar, bu kez, göçmen işçilerde cisimleşti. Ve Paris bir anda tüm gözlerin çevrildiği kent oluverdi. Paris, tüm dünyaya yine siyasetin Fransızcasını öğretiyor.

Fransız burjuvazisi olayları polisiye önlemlerle bastırmaya koyuladursun, yangın sürekli büyüyor. Öfkeli göçmen işçilerin ateşe verdiği araç sayısı her geçen gün artıyor. Komün döneminde alev alev yanıyordu Paris. Yangınlar, komünçülerin savunma silahıydı. Bugün yine alev alev yanıyor. Bu defa sefaletin savunma ve intikam aracı olarak...

Devrim yangını uzunca bir süredir yerküremizin her bölümünün etkisi altına alıyor. Hiçbir toprak parçası, kapitalizmin egemenliği altındaki hiçbir coğrafya, bu yangından azade değil. Belli bir süredir bizzat dünyanın başkentleri kalkışmaların başlangıç noktası.

Bu olayları gelip geçici ve birbirinden bağımsız olgular olarak gören ortalama bilinç ne kadar da zavallı! Veya bu devrimci fırtınanın dünyada kol gezdiğini görüp kendi yaşadığı ülkeyi bundan uzak varsayan bir sosyalistlik ne kadar aciz! Dünyanın dört bir yanında farklı gerekçelere, farklı “genel bahanelere” sahip kalkışmaların, bir dönemin belirtisi ve sonucu olduğunu görememek, bunun sınıflar savaşımı ve dünya/insanlık tarihi açısından yepyeni bir koşullar bütünü olduğunu görememek... Ne acınası bir körlük! Bunun bir bütün olarak yenisinin, sınıfsız toplumun doğum sancıları ve dünya devriminin farklı görüngüleri olduğunu anlayamamak ve kendi ülkesinin de bu zincirin bir halkası olarak aynı genel koşulları yaşadığını idrak edememek ne şaşılası sıhık!

Olaylar, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak denli açık bir şekilde kanıtıyor ki, son örneğini Paris'te gördüğümüz gelişmeler, bir dünya devriminin, küresel bir altüst oluşun, küresel ölçekte süre giden iç savaşın yerel kapışması-

dır. Ne raslansal bir gelişmedir, ne gelip geçicidir. Kapitalizmin ilmek ilmek ördüğü bir sürecin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Yeni evrenin tipik olgularından biridir.

Kapitalist sistem insanlığı bir uçurumun kenarına getirdi. Yok oluşa sürüklüyor. Doğa ve insan kapitalizmin yarattığı bu yazığıya, bu saçma yok oluşa karşı isyan ediyor. Bu kapışma çok sert ve sarsıcı. Bir ölüm kalam savaşı. Bu bir iç savaş. Küresel iç savaş!

Doğanın yıkıma uğramasından bahsedildiğinde her şey açık. Herkes bunu görüyor, anlıyor. Kapitalizmin, üretici güçleri yıkıma uğratmasından bahsedildiğinde, bu o kadar kolay anlaşılıyor. Üretici güçler dendiğinde sadece makineleri, üretim araçlarını anlayan mantık, bu olguyu çözemiyor. Oysa emek, teknolojik gelişme her adımda onu geri plana itmesine, basit bir yardımcı ve hatta denetçi konumuna sürüklenmesine rağmen, kapitalizm koşullarında temel bir üretici güçtür. Değer ona göre belirlenir. Artı-değer (ve dolayısıyla kar) ücretli emeğin ürünüdür. Ve kapitalizm, kapitalizm olarak var oldukça, ücretli emek var olmak ve sermaye tarafından sömürülme zorundadır. Bu durum, sermayenin teknolojik gelişmeyle arasındaki paradoksal çelişkidir. Teknik gelişme, insanlığa, birkaç saat çalışma karşılığında tüm ihtiyaçlarını karşılama imkânını sunarken, sermaye, sınırlı sayıda işçinin 14-16 saate varan çalıştırılması karşılığında milyonlarca işçiyi işsizliğe, ölüme mahkum etmek zorundadır. Böylece insan toplumunu yok oluşun eşğine sürükler. Öte yandan, işsizliğe mahkum ettiği bu milyonların “iş”e saldırısı, karnını doyurmak için en acımasız şartlarda en düşük ücretlere çalışmaya razı olması sermaye sınıfı açısından yüksek kar marjları demektir. Kapitalist gelişmenin kırları çözerek serbest kalan nüfusu düzensiz bir şekilde kentlere yönlendirmesi ve düzensiz dev kentlerin oluşması nasıl ki sanayinin ihtiyaç duyduğu ucuz işgücünü sunuyorsa, gelişmiş kapitalist ülkeler için de yoksul bağımlı ülkelerden akın akın gelen “umut yolcuları”, sermayenin ihtiyaç duyduğu ucuz işgücü deposunu oluşturuyor. Bu ülkelerde işçi sınıfının yüz yıllık mücadelelerle elde ettiği sosyal ve ekonomik hakları bertaraf etmenin ve ihtiyaç duyulan ucuz işgücünü sağlamanın etkili yoludur kaçak göçmen işçiler. En sağlıklı koşullarda en az ücrete çalışacak ve oradaki işçi ücretleri üzerinde bir baskı unsuru olacak kesimdir. Ve bu durum, sermayenin de bizzat kışkırtmasıyla bu ülkelerde “yabancı düşmanlığı”nın, her türden neo-nazi hareketin maddi zeminini oluşturuyor.

Yıllar yılı kaçak göçmen işçi akınına engellemeye çalıştıklarını iddia eden, hatta bu doğrultuda yasalar çıkaran sermaye, sanki bu

göçü doğuran kendisi değilmiş gibi davranıyor. Ve bu göçmen işçiler inanılmaz, tek kelimeyle inanılmaz şartlarda bir yaşam mücadelesi veriyorlar. İçinde buldukları sefaleti anlatmaya kelimeler yetmez. Yüzelli yıl öncesinin “vahşi kapitalizm”i bile işçileri bu şartlarda yaşamaya mahkum etmiyordu.

Böylesi vahşi sömürüye tabi olan kaçak göçmenler, bu da yetmiyormuş gibi sürekli bir polis baskısına, faşist saldırılara maruz kalıyorlar. Bu şartlar tıpkı nazilerin yahudi gettoları gibi modern kentlerin varoşlarında (banliyölerde) göçmen gettolarının oluşmasına sebep oluyor. Bir cüzzamlı gibi, bir vebalı gibi toplumun dışına itilen, ama ekonomik varlığı sermaye için bir kazanç kapısı olan bu insanlar, bu modern çağın lanetlileri, yeryüzünün tüm ezilenleri gibi, tüm emekçileri gibi, bilincinde olsunlar ya da olmasınlar, kapitalist sisteme (kapitalist topluma) karşı öfke biriktiriyorlar. Ve bu öfke, herhangi bir “genel bahane”ye kavuştuğunda engel tanımaz bir tahrip edici güç olarak sokaklara iniyor. Son olaylarda bu, iki göçmen işçinin ölümü oldu. Başka bir yerde başka bir gerekçe olacaktır. Ama öfke ve peşinden gelen patlamalar asla değişmeyecektir. Yarını olmayan bir güç olarak sermaye, paradoksal çelişkileri yığını içinde, her adımda bu tahrip güçlerini harekete geçmeye zorlayacak ve kendi ayakları altındaki zeminin, kapitalist toplumun havaya uçurulmasına kadar bu böyle sürüp gidecektir. Hiçbir yasa, hiçbir hükümet, hiçbir polis kuvveti bu eğilimi durduramaz. Ya tüm bir toplum ve doğa yok olur, ya da eski toplum havaya uçurulur ve yeni bir toplum kurulur. Gelişmeler yerküremizin her köşesinde bu noktaya doğru hızla gidiyor. Paris'teki olaylar tekil değil. Ne de öylesine patlak verdi. Hayır. O, bir toplumsal ilişkiler bütünüdür, kapitalizmin evriminin kaçınılmaz sonucu olarak doğdu. Ve kapitalizm, kendi evriminin bu kaçınılmaz sonuçlarını engelleme gücüne sahip değil. Bu çelişkiler, bu paradoks, ancak artık usdışı olan bu toplumsal yapının, kapitalist düzenin aşılmasıyla çözülebilir. Yaşamın hükmü budur.

Paris, siyasetin Fransızcasıyla dünya burjuvazisini bir kez daha uyardı: Baldırı çıplaklar ayağa kalkıyor! □

'68'LERDEN BUGÜNLERE ÖĞRENCİ HAREKETİ VE YÖK

1968'lerde dünyanın hemen her yerinde ayağa kalkan öğrenci hareketi, bizlere ışık tutuyor. Denizler, Sinanlar, Taylanlar ve daha birçok devrimci, komünist öğrenci önderleri... Onlar "parlamento dışı muhalefetin" ateşini yaygınlaştıran öğrenciler, burjuvaziye kan kusturmuşlardır. Nesnel koşullar gösterdi ki; kapitalist sistemde parlamentolar da, mahkemeler de, yasalar da sermayedarların isteğine göre şekillenir. Denizlerin TİP'ten ayrılmasının ana nedenlerinden birisi de budur. Eğer bu bozuk, köhne sistemi yıkıp, yerine sosyalizmi kurma gibi bir niyetimiz varsa; sistem sınırlarının dışında bir savaş vermemiz şarttır! Sol-sosyalist söylemlere ne kadar da yer verse bir yasal parti, sistemin içinde çürüyüp gitmeye mahkumdur.

"Parlamento dışı muhalefet", illegaliteyi ve silahlı mücadeleyi de beraberinde getirmiştir. Ve böylece THKO kurulmuştur. Denizlerin önderlik ettiği bu hareket, öğrenci hareketinin ne denli önemli olduğunu bir kez daha anlatıyor bizlere. Onlar Türkiye-Kürdistan devrimci hareketine yeni bir boyut kazandırmışlardır.

68 öğrenci hareketinin en önemli duvarlarından birisi de; bu hareketin üniversite duvarlarına sıkışıp kalmamasıdır. Salt öğrenci sorunlarıyla ilgilenen bir hareketin başarısız olacağını anlayan öğrenciler, işçi-emekçi eylemlerinde, zindandaki siyasi tutsaklar için yapılan eylemlerde ön saflarda mücadele etmeyi bilmişlerdir. Zaten devrim, tüm sorunlar için ayrı ayrı mücadele ederek değil; ortak bir kavga vererek işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini güçlendirerek kapitalist sistemin yıkılmasıyla olacaktır. Öğrencilik sorunları, fabrikadaki bir işçinin sorunlarından bağımsız değildir. Sağlık, ulaşım vb sorunları, zindandaki devrimcilerin sorunlarından farklı olarak algılanmamalı. Ancak tek bir hedef göstererek, devrim paydasında birleşerek sınıfsız, sömürsüz günlere ulaşabiliriz.

'71 silahlı çıkışından sonra devrimci hareketin bu kadar yükselmesi burjuvaziyi tedirgin etti ve ordu alabildiğince faşist, alabildiğince vahşi bir darbeyle devrimci önderleri zindanlarda, işkencehanelerde, darağaçlarında katletti. 1968'lerdeki devrimci hareketi, bir daha ayağa kalkamayacak şekilde yendiğini sanan burjuvazi aradan fazla bir zaman geçmeden bu kez 1978 hareketine rastladı. Sadece on yıl sonra gerek devrimci öğrenciler, gerek işçi-emekçiler mücadeleyi yükseltmek için savaşı tekrardan canlandırdı. Yine burjuvazinin karşısına dikilerek: "Buradayız ve senin yoz düzenine, egemenliğine son vereceğiz!" diye haykırdılar. 68'lerden aldıkları kızıl bayrağı tekrardan dal-

galandırmak için meydanlarda eylemleri yükselttiler. Burjuvazi egemenliğini biraz daha uzatmak için tekrardan bir faşist darbe yaptırdı orduya. 1980 darbesi, faşizmi, devletin tüm organlarına yerleştirmeyi amaçlamıştı. Yani faşizmi kurumsallaştırmaya yöneldi. Böylece devrim hareketini bastırmak için, yine birçok devrimci, işçi-emekçi katledildi meydanlarda, zindanlarda, darağaçlarında... Binlerce kitap yakıldı, yok edildi. Halkın düşünmesini, sorgulamasını istemeyen burjuvazi, bunun için elinden geleni yaptı. İnsanları kitap okuduklarından dolayı zindanlara attı, işkencelerden geçirdi ve bu süreç hala devam ediyor.

Öğrenci hareketini kontrol altına almak için YÖK'ü oluşturdu. Onun aracılığıyla üniversitelerde faşist rektörleri, öğretim görevlilerini çoğalttı ve birçok demokrat öğretmenleri ya görevlerinden aldı, ya da sürgüne gönderdi. YÖK birçok devrimci, demokrat öğrencinin düşünceleri yüzünden okuma hakkını elinden aldı, onlara saçma sebepler göstererek soruşturmalara açtı. "İdeolojik halay" çektikleri, düşüncelerini anlattıkları, faşist içerikli ders kitaplarını protesto ettikleri için saldırdıklarını arttırdı.

Şimdilerde öğrenci hareketine baktığımızda; YÖK'ün hala üniversitelerdeki baskısını rahatlıkla görebiliriz. Yeni çıkarılan yasalar, öğrenimi engellemek için yapılan türlü oyunlar, eğitimin gitgide özelleşmesi ve sonucunda işçi-emekçi kökenli halka öğrenim kapılarının bir bir kapanması...

Tüm baskılara rağmen öğrenci hareketini kontrol altına alamadılar. Gerek liseli, gerekse üniversiteli gençlik kapitalist sisteme karşı, sosyalizm yolunda ilerliyor / ilerleyecek. 68'lerden günümüze kadar gelen bu mücadeleyi; birçok devrimcinin bedel ödemesine borçluyuz. Önderlerimizin tavizsiz kavgasından dersler çıkararak yürüyoruz gelecek güzel günlere...

Yine bir 6 Kasım'ı gösteriyor takvim. Yani TC faşizminin, üniversiteler üzerindeki en büyük engeli olan YÖK'ün kuruluş yıldönümünü. 6 Kasım 1981'de kurulan YÖK'ün dağıtılmasının bir devrim sorunu olduğu ortada. Üniversitelerimizi kurtarmanın yolu, kapitalist sisteme karşı savaştan geçiyor. Yoksa sadece "YÖK kaldırılınsın vb" türünden politikalarla bir yere varılamaz. Bu tip politikalarla hareket eden ortalama sol, reformlara takılıp kalmıştır. Onlara göre üniversite sorunlarını çözmek için, öğrenci sorunlarıyla; insan hakları ihlallerini ortadan kaldırmak için, AB mahkemelerine dayanarak, işçilerin sorunlarına çare bulmak içinse, ekonomik sorunlarla mücadele etmek esastır. Demokratik haklar, özgür düşünce vb. üzerine

mücadele yürütmeye çalışmanın yeterli olmadığını söyledik ve söyleyeceğiz. Nesnel koşullar bunu ispat ediyor. Politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlüğün kazanılmayacağı gerçeği, günden güne daha bir net ortaya çıkıyor. Yani üniversitelerdeki faşizmi ortadan kaldırmak için, Türkiye ve Kürdistan'daki faşizmi ortadan kaldırmak gerekiyor; faşizmi ortadan kaldırmak ve emek sömürüsünün son bulması için de devrimimizin başarıya ulaşması şarttır!

Bizler Devrimci Öğrenci Birliği olarak, Denizlerden aldığımız bayrağı, yine onların mücadelesindeki yılmazlığı, kararlılığı ve devrime olan inançlarına bağlı şekilde sürdürüyoruz. Burjuvazi, önderlerimizin karşısına her fırsatta askerini ya da polisini çıkararak, devrimci öğrenci mücadelesini bitirmeye çalışmışsa da, onlar saldırılara, katliamlara papuç bırakmadılar; çünkü tanıyorlardı düşmanlarını ve onun sermayesine sermaye katabilmek için ne denli canavarlaşacağını. Tüm bunlara rağmen her eylemde "evlerinde ağlayanların gözyaşlarına" bakmadan, en önde yürüdüler kapitalizmin, emperyalizmin üzerine...

Ve gerek 68, gerekse 78 kuşağı öğrenci hareketinde; düşünen ve düşünceleri doğrultusunda hareket eden öğrencilere yaptığı zorbalıkları bugün de fazlasıyla yapıyor. Üniversitelerdeki organize edilen faşist saldırılardan tutun da; soruşturmalara, uzaklaştırmalara ve öğrenim hakkının engellenmesine kadar...

Burjuvazi ve onun paralı uşakları şunu bilirler ki; bizler de önderlerimiz gibi dikileceğiz karşılıma, önderlerimiz gibi durdurak bilmeden devrim için savaşaacağız, sınıfsız sömürsüz bir dünya hedefimize ulaşmak için insanlara hep, işçilerin-emekçilerin-öğrencilerin mücadelesini birliğinin kurulması gerektiğini anlatacağız.

"Akın var akın, güneşe akın Güneşi zaptedeceğiz, güneşin zaptı yakın!"

Tüm öğrencileri Devrimci Öğrenci Birliği saflarına davet ediyoruz. Beraberce, hep birlikte mücadeleyi yükselterek bu sömür sistemini alaşağı etmek, sosyalizm yolunda ilerlemek için...

Devrimci Öğrenci Birliği 7 Kasım'da Ankara'da, Kızılay meydanına yürüyecek.

YÖK yasasının kaldırılmasına değil; YÖK'ü YEK'i ve üniversitelerimize hakimiyet kurmaya çalışan tüm faşist odakları dağıtmak için yürüyeceğiz.

Tüm öğrencilere çağrımızdır!

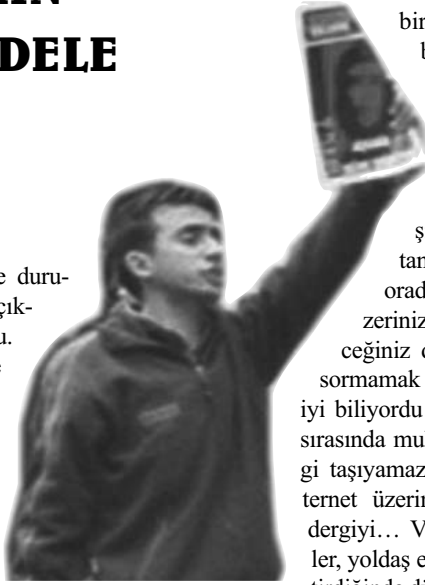
**ÜNİVERSİTELER
DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK!**

**ANADİLDE EĞİTİM
DEVİRİMLE GELECEK!**

İZMİR DÖB

“İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN SESİ MÜCADELE BİRLİĞİ OKUYUN!”

Bir sayı daha ellerinde duruyordu... Bu defaki sayının çıkması epey problemlili olmuştu. Aklıma, daha 1-2 sayı önce yayınlanmış olan, derginin ilk çıktığı günler ve dergi bürosunun ilk kurulduğu dönemleri anlatan bir okur yazısı geldi... O günleri düşündüğüm zaman bugünlerin zorlukları, yorgunlukları

devede kulak kalıyordu... Ya da baskınlar, operasyonlar sonrası bilgisayarlara, arşivlere el konulup büro çalışanlarının tutuklandığında derginin tekrar çıkartılabilmesi için katlanılan sıkıntılar ve fedakârlıkların yanında...

Çoğu zaman bir habere muhabir olarak gidilmesiyle başladığı süreç... Bazen de işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin, dağıtımçıların, okurların kendi çabalarıyla derleyip, yazıp getirdikleri yazılarla, resimlerle başlardı... Gelen teorik yazıları da ekleyince ilk güçlük başlıyordu: aralarından seçim yapmak. Sonrası çoğunlukla teknik işler artık. Elleri ulaşan yazıları dergi sayfalarına dökmek... Bugünün imkânlarıyla bu 1-3 günlük bir zaman dilimi... Ancak eski dergi çalışanlarının anlattıklarından şunu çok iyi biliyordu ki, bu çalışmanın bir hafta ya da 10 gün sürdüğü dönemler de olmuştu. Kimi zaman tek bilgisayarla çalışıldığı, ağ bağlantısıyla bağlı iki bilgisayarda aynı anda bir programın çalıştırılmadığı, dergi kapağı hazırlarken iki komut arasında çay sigara molası verilebildiği koşullarda çıkarmıştı fedakâr arkadaşları bu dergiyi... Büro ilk defa oluşturulurken, nasıl, ihtiyaç olan her malzeme bin bir emekle bir araya getirilmişse, her polis baskınından sonra gene aynı çaba, fedakârlık ve emekle baştan kurulmuştu dergi bürosu ve 15 yılını geride bırakmıştı. İnsanların birkaç sayıdan fazlasının çıkamayacağına inandıkları dergi, 15 yıl boyunca, büyük operasyonlara, alınan darbelerle, pek çok yazı işleri müdürünün tutuklanmış olmasına rağmen, aksamadan okurlarına ulaşmıştı...

Yayını okurlara ulaştırmanın ne deli önemli olduğunu biliyordu... “Benim düşüncelerimi, özlemlerimi yansıtıyor” diye benimsediği dergiyi hiç alamadığı aylar olmuştu... Bir defa, bir şehirde katıldığı bir toplumsal olayda tesadüfen, sahplendiği derginin, Mücadele Birliği dergisinin muhabiriyle karşılaşmıştı ve gidip tanışmıştı ve kendini orada zor tutmuştu “üzzerinizde bana verebileceğiniz dergi var mı” diye sormamak için... Ancak çok iyi biliyordu ki, öyle bir eylem sırasında muhabir üzerinde dergi taşıyamaz... Aylar boyu internet üzerinden takip etmişti dergiyi... Ve sonunda dost eller, yoldaş eller ona dergiyi getirdiğinde dünyada başka hiçbir şeyin önemi yoktu artık...

Bugün bulunduğu noktada, yani derginin çıkışının hemen her anında emeğinin olduğu bugünlerde, geçmişini aklından çıkıyordu... Ve bir tutsağın ona söylediği sözler... “Biz dışarıdayken, asla dergide kalmak, dergide çalışmak istemedik. Çünkü onlar hep kapalı alanda kalırlardı ve pek çok eyleme katılamaz, sokağa çıkamazlardı, çok sıkıcı gelirdi bize. ‘Asla dergiye gitmem çalışmaya’ derdim. Oysa bugün, dergiden uzak kaldığımda, yayının önemini anlayabiliyorum. Sabırsızlık içinde derginin gelmesini beklerken, gelen dergiler bize çeşitli gerekçelerle verilmezken, dergi çalışmasının ne kadar önemli olduğunu görüyorum, dergi çalışanlarının yaptığı için ne kadar önemli olduğunu görüyorum. Eğer bir gün buradan çıkarsam, memnuniyetle dergide çalışırım...”

Politikaların kitlelere taşınmasında, insanların bu politikalar etrafında örgütlenmesinde derginin çıkışının önemini biliyordu. Ve bu değer onların ellerinde büyüyor, yayılıyordu. Yazarlarıyla, muhabirleriyle, teknik çalışanlarıyla, matbaa aşamasıyla ve en son dağıtımçıların emekleriyle büyüyordu. Bazen çok eğlenceli bir geziye gitmekten, bazen çok coşkulu bir eyleme gitmekten fedakârlık yaparak büyüyordu bu değer. Hastalıklarla, sevinçlerle, olanaksızlıklarla, yokluklarla ya da birden ortaya çıkan sürpriz desteklerle, dergi, parmaklarının uçlarından aydınlar sayfalarına dökülüyordu... Bundan sonra emek el değiştiriyordu. Dergi emekçi-

lerinin ellerinden matbaa emekçilerinin ellerine devrediliyordu bu değer... Önce kalıpları çekiliyor, sonra maharetli ellerle ofset makinasında kâğıtlara dökülüyordu. Geceyi gündüze katan ofset ustaları, görünürde sadece ücretlerinin karşılığını almak için rutin bir iş yapıyordu... Ama yaptıkları iş, yaratılan değerleri makinelerin içinden çekip çıkarmak ve insanlara ulaştırmak için somutlaştırmak, basılı materyallere dönüştürmekti; bunun değeri ve insana verdiği mutluluk ölçülemezdi... Kimi zaman bir ışık tutturulur, türkünün bitişini bile anlamadan tamamı basılıp bitmiştir bile; kimi zaman da arıza üstüne arıza, sorun üstüne sorun çıkmış, alın teri makinanın yağına, boyasına karışmıştır. Ofset işçisi ile ofset makinası arasında başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir bağ oluşmuştur. Adeta her ikisi de iç sesleriyle konuşurlar birbirleriyle, bazen kızgınlıkla bazen tatlı tatlı sohbet ederler. Nazım Hikmet’in Kuvayı Milliye Destanı’nda anlattığı şoför Ahmet’le Üç Numrolu Kamyonet’in öyküsüne benzer bu da: “Hiçbir zaman/ böyle merhametli bir ümitle sevmemi/ hiçbir insan/ hiçbir aleti”. Matbaa çalışanları işlerinin sonuçlarının insanlar üzerinde nasıl bir etki yarattığını doğrudan göremezler. Ancak dolaylı yollardan o da nadiren öğrenebilirler. Bu nedenle yaptıkları işe yabancılaşmaları işten bile değildir. Onlar kendilerine zaman ayırmadan, saatler boyunca makinaların gürültüsü arasında, boya ve tiner kokularını duyarak çalışmayı sürdürürler. Baskı aşaması bitip, dergi, teknik araçlardan kâğıt sayfalara döktüğünde, yıllardır dergi emekçileri, dağıtımçıları, okurları gelir, bu çalışmada matbaa emekçilerinin yüklerini biraz olsun hafifletmeye çalışırlardı. Önce kırım makinasında dergi katlanır, sonra hızlı hızlı çalışan eller o sayfaları iç içe geçirerek harmanlar... Ve en sonu, dağıtım sayfaları tel zimbalarla dikilir... Emekçiler, sağlıklarını tehlikeye atma pahasına gıyotinin altına uzatırlar ellerini ve basılmış olan bütün dergileri keserler tek tek... Bundan sonrası artık dağıtımçılarıdır. Dergi, karanlık, bilgisayarlarla dolu havasız odalardan, kimyasallarla havasızlaşmış, çalışan makinaların gürültüsünden kimsenin kimseyi duymadığı matbaa salonlarından çıkmaya hazırdır... Artık bu değer, dağıtımçıların ellerinde yüksecektir. Postaneler, kargolarla uzak şehirlere, uzaklardaki okurlara doğru yola çıktıktan sonra, artık genç okurların ellerinde yüksecektir dergi: “İşçilerin Emekçilerin Sesi Mücadele Birliği Okuyun!...”

REFORM DE

Yığınların hiçbir köklü sorununu reformlar yoluyla çözmek mümkün değildir. Reformlar ancak devrim mücadelesinin bir yan ürünü olduklarında bir anlam ifade ederler. Ancak o zaman bile reformlar sadece bir devrimci iktidar tarafından güvence altına alınabilir. Bunun dışında reformlar ya da aynı anlama gelen 'temel haklar' düzenin yırtığını söküğünü yamamaktan başka bir işe yaramazlar. Yığınlar şimdi sokağın diliyle konuşuyorlar. Onlar, yoksulluğun, işsizliğin son bulması için te-kellere, bankalara, fabrikalara el koymak gerektiğini her geçen gün daha yakıcı bir şekilde hissediyorlar. Yarın daha da ileri gidecek ve bunu pratik olarak gerçekleştirmeye girişeceklerdir. Artık bir devrimin gerekli ve zorunlu olduğu, bundan kaçılmayacağı her geçen gün daha iyi anlaşılıyor.

Burjuva iç savaş karşısında ne zaman işçi ve emekçi halkların mücadelesi bir gelişme seyri içine girse, burjuvazi devrimci iç savaştan kurtulmak için yığınları aldatabilecek reform söylentilerini, insanların kanını uyuşturabilecek zehirli bir gaz gibi ortalığa yayıyor. Yığınları oyalamaya ve beklenti içinde bırakmaya dönük bu söylentilerin bazıları, zamanla gerçeklik halini de alabiliyor. Yani burjuvazi, zokayı kapmaya gönüllü herkesin önüne bir parça yem atmakta beis görmüyor. Önce birkaç ıvır zıvırla insanları uğraştırıyor, enerjilerini tüketiyor; sonra sanki çok önemli bir şey bahşediyormuş gibi bu ıvır zıvırları insanlara sunuyorlar ve böylece şu anda her şeyden çok ihtiyaç duydukları zamanı kazanmış oluyorlar.

İşin kötü tarafı, bazı kesimler, bunlara devrim için mücadele ettiklerini söyleyenler de dahil, hemen bu yemin üzerine atlıyor ve zokayı yutuyorlar. Burjuvazi o kadar çok konuyu çözümsüz bırakmış ve yüzyıllardır halkı öyle bir baskı ve boyunduruk altında tutmuştur ki, daha sonra kepçeyle geri alınmak için kaşıkla damla damla verilen "hak"lar bir anda ortalama solun feleğini şaşırtmıştır. "Demokratikleşme" aldatmacasına kapılıp gidenler, kendilerini bir anda reformist limanlarda bulmuşlardır. Ve bu süreç, bütün hızıyla devam etmektedir. Her geçen gün reformist saflar yeni müdavimlerine yer açmaktadır. AB eliyle de olsa Türkiye'nin demokratikleşeceğini, faşizmin devrimsiz çözülebileceğini savunanların umutları, 3 Ekim sonrası yeniden

canlandı. Biraz zorlanılırsa kazanımların artacağını düşünenlerin sayısı hiç de az değil. Bu kesimler şimdi deyim yerindeyse iktidar dışında her şey için mücadele ediyorlar. Önlerine ıvır zıvır "hak"ların alınması için mücadeleyi koyuyor ve bu mücadelede elde edecekleri kazanımlarla devrim mücadelesini büyüteceklerini düşünüyorlar. Mantıkları "hak alma bilincinde olmayan insanların devrim yapamayacağı" şeklindedir. Bu nedenle öncelikle insanlara "hak alma bilinci" kazandırmaya çalışıyorlar! Ama burada unuttukları şey, burjuvazinin bu tür mücadeleleri manipüle etmedeki maharetidir! Burjuvazi tam da böylesi bir dönemde, yani ekonomik ve siyasi kriz tırmanırken, yığınların düzenden duyduğu hoşnutsuzluk artarken ve devrimci durum hızla bir devrime doğru giderken, yığınların önüne ıvır zıvır haklar vb. koyarak onları oyalamaya, bunları kazanmak için verdikleri mücadeleyle onları yormaya ve gözlerini esas olana, iktidar mücadelesine dikmelerine engel olmaya çalışır. Örneğin burjuvazi bu dönemde OHAL'i kaldırmak suretiyle, özgürlüğü için ayağa kalkmış olan Kürt halkının ağzına bir parmak bal sürdü. Daha sonra Kürtçe eğitimi özel okullarla sınırlı da olsa kabul ederek bir parmak bal daha sürdü. En son başbakanın "Kürt sorunu benim sorunum" demesiyle de Kürt halkı, karanlık bir diploması labirentine çekilmek istendi. Bütün bunlar, Kürt halkını beklenti içerisinde bırakmak ve kendi kaderini özgürce tayin etmek için ayağa kalkmasını engellemek amacıyla yapıyordu.

ĞİL DEVRİM

Bunu anlamamak, ya da bütün bunlardan Kürt halkı için olumlu sonuçlar çıkarmak için insanın kör olması gerekirdi; çünkü bir yandan da devlet, bir imha operasyonuna hazırlanıyordu. Kürdistan'da operasyonlarını yoğun şekilde sürdürüyordu. Yine DGM'lerin yerine kurulan Ağır Ceza Mahkemeleri ve TCK'ya eklenen yeni maddeler, eskisini aratacak nitelikteydi. "Demokratikleşme" aldatmacasına kendilerini kaptıranları bu uygulamalar dahi uyandırmaya yetmemiştir. Aksine şimdi 'temel haklar' denen reformlar uğruna mücadele isteği bir kanser gibi her kesimi sarmaya başlamıştır. İnsanın aynı kapıya çıkması için her defasında aynı yolu, "bu kez başka bir yoldan yürüyorum" diye kendini kandırarak, yürümesi mi gerekiyor? Ortalama sol, bugüne değin yürümüş yolları yeniden yürüyerek ve halka da yürümesini tavsiye ederek devrime büyük bir zarar veriyor. İşçi sınıfı ve emekçilere "temel haklar"ını kazanmak için gösterilen yol, tek tek reformlar için mücadele edilmesidir. Sormak gerekiyor, o kadar süredir "DGM'ler Kapatılsın" diye mücadele yürüttünüz, kampanyalar örgütlediniz; şimdi DGM'ler kapandı, diyelim ki mücadeleniz hedefine ulaştı, peki değişen ne oldu? İşçi sınıfı ve emekçilere DGM'nin kapattırılabilceği bilincini mi taşıdınız? Peki, yerine kurulan Ağır Ceza Mahkemelerinin diğerinden hiçbir farkı olmadığını, hatta daha beter olduğunu nasıl izah edeceksiniz onlara? Bugün "hukuksuzluğa karşı" mücadele ettiğinizi söylüyorsunuz. Peki, eğer "doğal hukuk" vb gibi safsatılara inanmı-

yor, sonuçta hukukun var olan üretim ilişkilerinin üstyapı kurumlarından biri olmak dışında hiçbir işe yaramadığını ve var olan mülkiyeti korumayı hedeflediğini kabul ediyorsanız, hukuksuzluğun olmadığı, yani tam anlamıyla egemen sınıfın hukukunun uygulandığı bir ortamda değişenin ne olacağını kitlelere açıklayabilecekmisiniz? Yasalara uygun davranıldığında olacak olan bundan farklı mı olacaktır? Kaldı ki, devlet ve burjuvazi tüm uygulamalarını kitabına uyduracak yolu her zaman bulur.

Demek ki, uğruna canlar verilen "haklar" için mücadele, birer reform mücadelesidir ve ortalama solun bu mücadele sonucu elde edeceği şeyler, işçi sınıfı ve emekçileri iktidara bir adım daha yakınlaştırmayacaktır. Aksine bu tek tek haklar için verilen mücadele burjuvaziye kitleleri aldatabilmesi için çok uygun bir zemin veriyor. OHAL'in kaldırılması, Kürtçe eğitim hakkı, DGM'lerin kaldırılması vb. vb. hep birer örnektir. Bugün Türkiye ve K.Kürdistan'da demokrasi mücadelesi bir devrim mücadelesidir. Önce demokratik haklar kazanılacak, basamak basamak insanlar örgütlenecek, sonra devrim ve iktidara gidilecek değildir. Demokrasiyi kazanmak isteyen herkes bugün iktidar için mücadele etmek zorundadır. Bugün işçi sınıfı ve emekçilerin hangi köklü istemi bir devrim olmadan karşılanabilir? İnsanların en acil, en yakıcı sorunlarından hangisi bir devrim olmadan çözülebilir? Örneğin işsizlik sorununu bu sistem sınırları içinde çözmek mümkün müdür? Ya da zindanlardaki devrimci tutsakların özgürleştiril-

mesi sorununu? Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi bu sistem sınırları içinde nasıl mümkün olacaktır? Faşist devlet aygıtı parçalanmadan bir demokrasinin yaşanabileceğini düşünmek mümkün müdür? Bırakalım bütün bunların bu sistem sınırları içinde gerçekleşmesini, çok daha geri istemler için eyleme geçenlerin üzerine devletin nasıl tüm güçleriyle saldırdığını her gün her an görüyor, yaşıyoruz.

Yığınların hiçbir köklü sorununu reformlar yoluyla çözmek mümkün değildir. Reformlar ancak devrim mücadelesinin bir yan ürünü olduklarında bir anlam ifade ederler. Ancak o zaman bile reformlar sadece bir devrimci iktidar tarafından güvence altına alınabilir. Bunun dışında reformlar ya da aynı anlama gelen 'temel haklar' düzenin yırttığını söküğünü yamamaktan başka bir işe yaramazlar. Yığınlar şimdi sokağın dililiyle konuşuyorlar. Onlar, yoksulluğun, işsizliğin son bulması için tekellere, bankalara, fabrikalara el koymak gerektiğini her geçen gün daha yakıcı bir şekilde hissediyorlar. Yarın daha da ileri gidecek ve bunu pratik olarak gerçekleştirmeye girişeceklerdir. Artık bir devrimin gerekli ve zorunlu olduğu, bundan kaçılmayacağı her geçen gün daha iyi anlaşılıyor.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, bu koşullarda "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir" perspektifiyle kitleleri devrime hazırlamaya: işçi sınıfı ve emekçi halkların iktidarı alması için onların mücadele birliğini geliştirmeye devam edecektir.□

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 137. Gününde

10 Ekim 2005
Tüm Canlarıma...

Güneş parçası, Ayışığı yüzlerini zi gördüm, kombatımızın kararlılığındaki seslerinizi duydum daha biraz önce...

Her gülüşünüze, dilinizden döken bugünümüz, geleceğimiz olan şiarlarımıza ölümlerim ben... Bir canım var o da insanlığın kurtuluş kavgasında büyüdü... Bir canım var çiçeklendi bu kavgada ve şimdi çiçeğin ardından tohumu durdu... Bir canım var toprağa atılıp çatlamaya hazır bir tohum gibi... Halklarımızın elinde bir devrim tohumu bu can... Zindanlardan devrime serpilmiş bu tohum fedadır, feda olsun...

Bu zindanlar ki zulmü daha da ağırlaştırsın diye kurulmuş! Bu zindanlar ki gelecek güzel günleri yaratamayalım diye ülkelerin dört bir yanına dikilmiş... Bize düşen bellidir... O güne varana ve son ana dek dindik ayakta, zafere kadar durmadan yürümektir...

Canlarım, bu satırları mahkeme dönüşünde ring aracında buraya gelirken yazdım... Evet, birkaç saat önce bir elimde DİK bayrağı, alımda kızıl yaşam bandı devrimci kararlılığımızı haykırdım siz can parçalarımla birlikte... Alkışlar, sloganlar... Bizdeki bu coşku ve kararlılık her daim sürececek, hem de her yerde... Güçlenerek ilerliyoruz, tıpkı devrim gibi... Yürüyecek yolumuz var ama hiçbir zorluk korkutamadı, korkutamaz bizleri. Geçen mahkemede salyalarını akıtanlar bu sefer ortaya çıkamadılar... Çıksalardı devrimci zordan paylarına düş-

ni alacaklardı hiç şüphesiz.

Gün akşam oldu... tv kanallarında dolaştım durdum belki birisi gösterir diye ama nafîle... Malum yasaklar ve korkuları... Korkmakta kendi adlarına haklılar. Çünkü halklarımız bizlerin bu coşkusunu ve kararlılığını evlerinde otururken görecektlerdi. Onların yüreklerine tek bir şey sokacaktık: devrim cüretini... Bunu burjuvazi de iyi biliyor. Bu nedenle ardi arkası kesilmiyor yasakların, baskıların...

Canlarım, anlık da olsa ellerinizi tutmak öyle güzeldi ki... Sımsıcak yoldaş ellerini... Bir gün engelsiz tutacağım o elleri ya da o eller üzerinde son kez yine birlikte haykıracağım ezilenlere. Ya bugünümüz ve yarınımız için bizi iliklerimize dek sömüren ve katledenlerin ellerinden iktidarı zorla çekip alırız ya da ard arda uğurlarız genç, yaşlı, kadın, erkek, çocuk ölümlerimizi... İkisi de kabulümdür... Ya özgür günlerde ellerinizi tutacağım, ya da elleriniz beni tutacak... Ama hep kolektifimizle daha ileriye yürüyeceğiz... Kolektifimize ve gelecek güzel günlere inancım sonsuz.

Canlarım, birçoğumuzu resimlerden tanıyorum... Yayında çıkan o resimlerden daha canlı, daha güzelsiniz... Her birinizi sevgi ve bağlılıkla kucaklıyorum; öpüyorum... Hepinizi çok seviyorum...

Daima birlikte... İleriye...

Not: Serpil Cabadan'ın tüm yoldaşlarına yazdığı mektuptan...

Yürüme

yürümeyenleri

arkanda boş sokaklar gibi bırakarak,

fiavaları boydan boya yarıp ikiye

bir mavzer gözü gibi

karanlığın gözüne bakarak

yürüme!..

Yürüme

dost omuz başlarını

omuzlarının yanında duyup,

kelleni orta yere

yüreğini yumruklarının içine koyup

yürüme!..

Yürüme

yolunda pusuya yattıklarını,

arkadan çelme attıklarını

bilerek

yürüme!..

Yürüme

yürekte

gülerekte

yürüme!..

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

İHD'DE BASIN AÇIKLAMASI "Remzi Aydın Yalnız Değildir"

1 Kasım tarihinde DETAK, İstanbul İnsan Hakları Derneği'nde, Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nden Kandıra 2 Nolu F Tipi Cezaevi'ne zorla sevkedilen ve buraya girişte gardiyanların saldırısına uğrayan Remzi AYDIN'la ilgili bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı okuyan DETAK temsilcisi Fatma YILDIRIM,

"Ölüm Orucu eyleminin 539. gününde yapılan müdahale sonrası sakat kalan Remzi AYDIN, 7 Ekim 2005 tarihinde, Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nden Tekirdağ F Tipi'ne sevk edilmişti. Buradan üç kişilik hücreye tek başına konulan Remzi AYDIN, tek başına işlerini göremediği halde 10 gün boyunca bu koşullarda tutulmuştur.

Daha sonra arkadaşlarının yanına geçen Remzi AYDIN, buradan 28 Ekim tarihinde zorla alınarak Kandıra 2 Nolu F Tipi'ne sevk edilmiştir. Remzi AYDIN'ın alın-

ması sırasında aynı hücrede birlikte kaldığı dava arkadaşları Nurettin TEMEL ve S.Serbüilent SÜRÜCÜ'ye gardiyanlar saldırmış ve darp etmiştir.

Remzi AYDIN, götürüldüğü Kandıra 2 Nolu F Tipi'nde, ancak koltuk değneklerinin yardımıyla ayakta durabildiği halde, gardiyanlar tarafından saldırıya uğramıştır. "Arama" bahanesiyle üstündeki elbiselerini çıkarılması istenilen Remzi AYDIN, bunu kabul etmediği, insanlık onuruna aykırı bu uygulamayı protesto ettiği için gardiyanların saldırısına uğramış ve darp edilmiştir.

Daha sonra Remzi AYDIN'a eşyaları verilerek "hüccesine" taşınması istenmiştir. Remzi AYDIN, bunu da protesto ettiği için gardiyanların küfür ve hakaretlerine maruz kalmıştır" dedi. "Remzi AYDIN şu anda 3 kişilik bir hücrede tutulmaktadır" diyerek

sözlerini sürdüren Fatma YILDIRIM, Ölüm Oruçlarının sürdüğünü vurguladıktan sonra, "Onlara sahip çıkalım. Remzi AYDIN'ların yalnız olmadığını tüm dünyaya bir kez daha haykuralım" diyerek basın açıklamasını bitirdi.

REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK

ZAFERE KADAR!

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

Sınıfsız sömürsüz bir dünya kurma mücadelesi hız kesmeden devam ediyor. Devrimin nesnel koşullarının her geçen gün daha da olgunlaşması, sermayeye korkulu rüyalar yaşıyor. Bütün gücünü Leninist politikaların işçi ve emekçilerle buluşmasını engellemeye göre seferber eden faşist devlet her geçen gün kendini yetkinleştirmeye devam ediyor.

Bütün amacı devrim güçlerini ezerek olası bir devrimi engellemek olan faşist devlet, kolluk güçlerine de pervasızca saldırı yetkisini vererek bu amacına ulaşmaya çalışıyor.

Mücadele Birliği Platformu olarak Antep'teki çalışmalarımızın kitlelerle buluşuyor olmasından kaynaklı çeşitli şekillerde polis baskılarıyla karşılaşyoruz. Bu saldırılar öncelikle liseli öğrenci arkadaşlarımıza yöneldi. Atatürk Lisesinde okuyan iki öğrenci arkadaşımız Kürt oldukları ve devrimci kurumlara gittikleri için açıkça hiçbir gerekçe gösterilmeksizin okullarından atıldılar. 2 arkadaşımızın yanı sıra yine aynı okuldaki 3 arkadaşımız da faşist müdür ve idare tarafından bir daha devrimci yerlere gitmemeleri konusunda konuşularak, okuldan atılma yönünde tehdit edildiler. Sivil polislerin okula gelerek bu tezgahı örgütlemeleri, polis-idare işbirliğinin açık bir ifadesi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Öğrenci arkadaşlarımıza yönelik bu baskıların yanı sıra işçi arkadaşlarımıza da işbirliği ve ajanlık dayatmasında bulunuldu. 16.10.2005 tarihinde Ayışığı Sanat Merkezinden çıkan 4 işçi arkadaşımıza kimlik soruldu. Kimlik kontrolünün ardından da iki gün sonra arkadaşların bulunduğu kahveye giden sivil polisler, iki ki-

şiyi zorla transit polis aracına bindirmişler ve araçta, polisle işbirliği yapmalarını istemişlerdir. Ayışığı Sanat Merkezi'ne gitmelerini, öncelikle yalnız gitmemelerini eğer yalnız giderlerse anlaşılabilirliğini diğer arkadaşlarla gitmelerini, yardımcı olurlarsa bankada kendilerine hesap açacaklarını ve para vereceklerini, telefon vereceklerini söylemişler ve GEB derneğinin açılış tarihini ve Ayışığı'na kimlerin gidip geldiğini kendilerine anlatmalarını istemişlerdir. Arkadaşlarımız bu aşağılık teklifleri reddetmelerinin ardından sürekli rahatsız edilmeye başlamışlardır.

Yine 01.11.2005 günü Devrimci Öğrenci Birliğinin "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına" afişini asan arkadaşlarımıza kimlik sorulmuş, afiş çalışması engellenmiştir. Çarşı merkezinde çevredeki insanları rahatsız edecek şekilde 30 dakika bekletilen arkadaşlarımız hiç bir şekilde imza atmamalarına rağmen, tutanağın tutulmasının ardından bırakılmışlardır.

Devrim mücadelesi emekçi halklarımızla buluştuğu oranda bu baskıların daha da yoğunlaşacağına bilincindeyiz. Fakat bizler Antep'te bu zamana kadarki pratiğimizden de görüldüğü üzere bu baskılar karşısında hiç bir şekilde yılmadık. Aksine daha da güçlenerek, bilinçlenerek çıktık. Mücadelemize kapitalist sistemin çürümüş kalelerine komünizm bayrağını dikene dek devam edeceğiz.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

**FAŞİST DEVLETİ YIKACAĞIZ
HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ!**

**MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU
ANTEP**

ESKİŞEHİR FİLİSTİN GİBİ

Mardin Kızıltepe’de 12 yaşındaki Uğur Kaymaz ve babasının terörist denerek katledilmeleriyle ilgili, katil polislerin yargılandığı davaya Eskişehir’de devam edildi.

Güvenlik gerekçesiyle Mardin’den Eskişehir’e alınan davanın Eskişehir’deki ilk duruşması 20 Temmuz günü görülmüştü. Bilindiği gibi mahkeme için adliye önünde toplanan yaklaşık 500 kişiye faşistler tarafından taşlı saldırı gerçekleştirilmişti. Mahkeme ise 24 Ekim’e alınmıştı.

24 Ekim gününe gelmeden önce ise Eskişehir’de birçok söylenti yayıldı. Faşistlerin hazırlık yaptığı yine saldırı olacakları vb. söylendi sürekli. Bizlere gelen bilgiler faşistlerin esnafa sopa dağıttığı, mahallelerde çalışmalar yürüttükleri, bildirimler dağıttıkları yönündeydi. En son olarak da faşist MHP’nin “terör örgütü yandaşlarına izin vermeyeceğiz” gibi açıklamaları faşist kitleyi harekete geçirici nitelikteydi.

Bütün bu söylenti ve açıklamaların devlet tarafından bilinçli bir şekilde yönlendirilerek ortaya çıktığı çok açıktır. Devletin asıl amacı Kaymaz Davasını sahiplenen kitleyi bölmek, karasız kesimlerin davaya katılımlarını engellemek, devrimcileri sindirmek ve Uğur Kaymaz nez-

dinde Kürt halkının mücadelesinin desteklenmesini engellemektir. Bütün bunların üstüne Eskişehir Valisinin her türlü basın açıklamasının, gösteri ve yürüyüşün yasaklandığını bildirmesi de eklenince yapmak istediklerine uygun bir zemin oluşturmuş oldular.

Bütün ülkenin gündemine giren yenden bir linç girişiminin olacağı düşüncesi devleti de iyice azgınlaştırdı ve mahkeme süreci tam anlamıyla faşist bir şova dönüştürüldü. Mahkeme günü 1500’e yakın polis görevlendirilerek Eskişehir OHAL görünümlerini aratmadı. İlin giriş çıkışları, şehir merkezinde birçok nokta polis barikatlarıyla tutuldu. Adliyenin çevresine ise hiç kimse sokulmadı. Aynı zamanda çevre illerden de çok sayıda polisin takviye güç olarak getirildiği gözlemlendi.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak “Uğur Kaymaz Davasını İzleme Komisyonu”nun aldığı karar doğrultusunda mahkemeyi izlemek üzere saat 09.00da adliyeye doğru yürüyüşe geçtik. Mücadele Birliği Platformu, ESP ve Halkevi’nin kitlesel, DEHAP ve SDP’nin temsili düzeyde katıldığı yürüyüşe yaklaşık 40 kişi katıldı. Daha adliyeye gelmeden Vardar İşhanı’nın arkasındaki bir noktada polis

barikatında durdurulduk. Daha önce Komisyonun valiyile yaptığı görüşmede demokratik kitle örgütlerinden 100 kişilik bir grubun adliye binasına alınması yönünde verilen söze rağmen polisler içeri giremeyeceğimizi söyledi. Ve dağılmamızı istedi; dağılmayınca polis saldırısı gerçekleşti. Geri çekilerek polislerle taşlarla karşılık verdik. Robokop polisleri de devreye girince ara sokağa çekildik. Burada “Uğur Kaymaz Ölümsüzdür” sloganlarını attık. Bu arada geri çekilirken bir polis aracı da taşlardan nasibini aldı. Köprübaşı’na gelindiğinde ise farklı noktalardan da polisler saldırıya geçti. Kitle iyice ara sokaklara çekildi ve eylem sona erdi. Bu esnada aralarında Mücadele Birliği Platformu’ndan 3 kişinin de olduğu toplam 11 kişi gözaltına alındı. Gözaltı esnasında yoldaşlarımız; “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği” sloganlarını atıyorlardı. Polis bir yoldaşımızı kelepçe takmıştı. Gözaltına alınan 11 kişi akşam saatlerinde serbest bırakıldı. Uğur Kaymaz duruşması ise 19 Aralık 2005 tarihine ertelendi.

Mahkeme gününden bir gün sonra ise Eskişehir valisinin açıklaması hedef gösterir nitelikteydi. Valinin, “Bunlar öğrenci adı altında profesyonel kişilerdir. Hepsi örgüt mensuplarıdır” şeklindeki açıklamaları orada bulunan DKÖ ve devrimci kurumlara yönelik hedef gösterme ve örgütlenmelere yönelik yeni saldırıların önünü açma niteliğindedir.

Gelişen süreç emek ile sermaye güçleri arasındaki çarpışmanın daha da sertleşeceği bir süreçtir. AB demagogileri asla işçi ve emekçi halklarımızı kandırmamalı. Kavganın gelişim seyri devletin daha da azgınlaşacağını gösteriyor. Devletin saldırıları karşısında Kürt-Türk halklarının mücadele birliğini örmekten başka bir çözüm yolu yok. Tek kurtuluşumuz devrimdedir. Devrim için devrimci eylem tarzını geliştirmek, devrimci örgütlenmelerde örgütlenmek, silahlanmak bir zorunluluktur.

19 Aralık tarihine ertelenen duruşmaya da bu bakış açısıyla hazırlanmak “Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği” yönünde atılacak önemli bir adımdır.

**Eskişehir
Mücadele Birliği Platformu**

TEZ-KOOP-İŞ Sendikası ile Migros Türk T.A.Ş arasında 1 Mayıs 2005 tarihinde başlayan toplu iş sözleşmesi, sendika genel başkanı tarafından işçilerin istedikleri %20'lik zam talebi bir kenara bırakılarak; işçilerden habersiz yapılan bir anlaşma ile %10'luk zamlarla sonuçlandı.

1 Mayıs'tan buyana yapılan görüşmelerde zam talebi ve part-time(yarım gün çalışma) çalışanların sosyal hakları kabul edilmediğinden dolayı 16 Eylül günü grev kararı alındı. Bu kararın işçilerin yükselen tepkisini dindirmek için olduğu en başından belliydi. Söz konusu grev öncesi hiçbir eylem, basın açıklaması iş yavaşlatma gibi pratikliklere girişilmedi. Devam eden toplantılar sebebiyle grev bir kez daha ertelendi.

Genel Merkez Yönetimi işçileri sürekli olarak en geri taleplerde ikna etmek istedi. İşçilerin Merkez Yönetime yoğun baskıları ve Genel Başkana yöneltilen eleştirileri sendikanın 28 Ekim gününe Grev kararını kesinleştirmesini sağladı. İstanbul Migros işçileri tarafından grev öncesi bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada; "... Tez Koop İş Genel Merkezi son güne kadar beklemiş ve işçilerin sıkıştırmasıyla birlikte 16 Eylül'de grev kararını almak zorunda kalmıştır. Karar İstanbul mağazalarının dış kapısı-

MİGROS İŞÇİLERİ: "YAVRU KANGURU SADIK İSTİFA"

na asılmak istenmiş ancak işveren söküp kimi mağazalarda yemekhaneye astırmıştır (kimi mağazalarda ise hiç astırmamıştır bn.). Genel Merkez 'niye şimdi işverenle karşı karşıya geliyorsunuz yapmayın' demiştir." Ayrıca toplu sözleşme masasında Migros işverenine Sendika Genel Merkez ve şube başkanları tarafından "Dert etmeyin anlaşırsak biz onları şimdilik bono ile kandırırız; Mayıs'tan bu yana alacakları da olmaz" denmiştir. Yani çalışanların 8 aylık sosyal hakları Migrosa hediye ediliyor. 28 Ekim'de Migros-larda , 29 Ekim'de ise Şok Mağazalarında alınan grev kararı ise Tez Koop İş Genel Başkanı ve birkaç şube başkanı tarafından işverenle %10'luk zam üzerinde uzlaşmayla sonuçlandı. Alınan bu karara öfkelenen Migros işçileri 30 Ekim günü Şişli Camii önünde basın açıklaması yaptı. 4 Nolu şube üyelerinin bulunduğu açıklamada "Yavru Kanguru

Sadık istifa", "Satılık Başkan İstemiyoruz", "Bu İşçi Bu Sendika Satılık Değil", "İşçiler Burada Sadık Nerede?" sloganları atıldılar. Tez Koop-İş Genel Yönetim Kurulu Üyesi Esat Çalışkan ve İstanbul 2

No'lu şube üyeleri de eyleme katıldı.

İşçiler adına açıklamayı Şube Başkanı Osman Gürsu yaptı. Gürsu, tüm genel merkez yöneticilerinin 4 No'lu şubeye gelerek temsilcilerle yaptıkları toplantıda yüzde 10 zammı kabul etmeyeceklerini ve grevi başlatacaklarını söylediklerini aktardı. Gürsu, "Sadık Özben, 27 Ekim'de, şubeden ve işçilerden habersiz gece 22.30'da taleplerimizden oldukça uzak bir sözleşmeye imza attı" dedi.

Anadolu Yakası DİK'li Migros İşçileri

"Artık Yaşam Benim İçin Daha Anlamlı"

Merhaba arkadaşlar;

Ben 20 yaşında bir Migros işçisiyim. Bu yaşıma kadar, gerek ailem tarafından gerekse arkadaş çevrem tarafından beynim sürekli milliyetçi ağlarla örüldü. Açlığımı, işsizliğimi, sömürülmüşlüğümü değil bayrağı vb. düşündüm. Ta ki Leninistlerle tanışana kadar. Her şeyi onlar bana öğretti. Henüz onları 2 aydır tanıyorum. Ama sanki senelerce tanıyormuşum gibi... İşçi sınıfının mücadelesini onlar bana öğretti. Polisin kimi koruduğunu, devrimcilerin neden sürekli gözaltına alındığımı şimdi daha iyi biliyorum. Örgüt kelimesinin öcü olarak lanse edildiği günümüzde şimdi biz çok zor koşullar altında bulunduğumuz mağazada leninistlerle birlikte örgütlenme çalışmaları yapıyoruz. Migros işçileri 28 Ekim'de greve çıkacak. Hakkımızı alıncaya kadar gerekirse trafiği keseceğiz, pankart asacağız ama hakkımızı alacağız.

Biz bulunduğumuz işyerinde Leninistlerle birlikte başka işçilerle konuşuyoruz, onları bilinçlendiriyoruz. Artık benim için hayat daha bir anlamına kavuştu. Biz işçiler, elbet bir gün ayaklanacağız ve bizi ezen sömüren zenginlere gereken cezayı vereceğiz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Bir Migros İşçisi

“Yarını Olmayan Bir Sistem Yarınları Olan Çocuklarını Koruyamaz!”

Çocuklarımız... Geleceğimiz... Umutlarımız... Yarınlarımız...

Yarınlarımız dediğimiz, her şeyin en iyisini, en güzelini vermek istediğimiz çocuklarımızla ilgili günlerdir haberler taşıyor basılı sayfalardan, internet sayfalarından, televizyon ekranlarından... Günlerdir evlerimizin içine giriyor kimsesiz çocukların ve çocuk işçilerin dramı... Kimisi bakkıncıları suçluyor, kimisi sosyal hizmetleri, kimisi de acımasız patronları...

Devlet, anayasasına yazdığı “sosyal devlet” maddesi gereğince kimsesiz ve bakıma muhtaç çocuklara, yaşlılara asgari düzeyde bakım sağlamak zorunda. Daha doğrusu, yoksul halkın tepkilerini en aza indirmek için “sosyal” hizmetler çocuk esirgeme, sosyal hizmetler, mavi kart vb uygulamalar avutma işlevi görüyor.

“Sosyal devlet”, tekellerin dünyasında ancak bir hayal olabilir. Sosyal güvenliğe ihtiyaç duyan “muhtaç”lar, tekelci kapitalizm için kurtulunması gereken bir “yük”ten başka bir şey değildir. Var oluş koşulları, insana yapılan harcamaları en aza indirip en yüksek karı elde etmek olan bir sistemde, korunmaya muhtaçların “insan” muamelesi görmesini beklemek saflık olacaktır. İnsana, sadece ürettiği sürece değer veren, bu değeri de emek gücünü yeniden üretebileceği kadar bir ücretle sınırlayan bir sistemde üretmeyen insan sadece yük olarak görülmekte. Bunun en uç noktasını dünya, Nazi Almanyasında yaşadı. Hiç bir artı değer üretemeyecek olan yaşlılar, hastalar, çocuklar, krematoryumlarda “imha” edildi. Bu sayede Alman sermayesi, gereksiz yere tek bir kuruş harcamadan hızla büyüdü

ve dünya pazarında yerini aldı!

Yarını olmayan bir sistemin, “yarınları”, “umutları” çocukları düşünmesi, onlara gelecek hazırlaması düşünülemez. Ne bu çocukların büyüüp, okuyup, çalışmak suretiyle hem kendilerini kurtaracakları, hem ülkeye “yararlı” olacakları hayali, ne sosyal hizmetler sistemini yeniden yapılandırma ve benzeri lafazanlıklar, bu çocuklar için gerçek kurtuluş olamayacaktır. Çocuk yuvalarındaki bakkıncıların eğitilmiş olup olmaması, yurtların her yerine kameraların konması ya da konmaması, yurtlarda karşı cinsten eğitmen bulunup bulunmaması, karşı cinsten çocukların aynı yuvada kalıp kalmaması değildir bakıma muhtaç çocukların ana sorunu. Bugün Çocuk Esirgeme Kurumlarında bakılan çocuklar, 18 yaşını doldurana kadar orada okula gönderilmekte, okula gitmeyenler ve okulu bitirenler de çeşitli işlere yerleştirilmekte. 7 yaşını doldurana kadar kız erkek karma yuvalarda bulunan çocuklar, 7 yaşından sonra kız ve erkek yurtlarına ayrılmakta. Gerek yuvalarda, gerek yurtlarda kadrolu çalışan bakıcı ve memurların yanı sıra gönüllü gençler de “anne-babalar” çalışmakta.

Devlet memuru statüsünde ve memur maaşlarıyla çalışan bakkıncıların yanı sıra, son yıllarda hemen tüm devlet kurumlarında temizlik vb işlerin özelleşmesiyle gelen taşeron firmaların asgari ücretle çalışan işçileri de bu yurtların daimi çalışanları. Bugün, yoksullukla boğuşan, ay sonlarını getireme-

yen, esnafa gırtlacağına kadar borç yapmış, çocuğunun ihtiyaçlarını karşılayamayan ve bunalımlarından ailesine ilgi, anlayış gösteremeyen bir işçinin ya da emekçinin kendisine “yüklenen” bu çocuklara yeterli ilgiyi, şefkati göstermesi nasıl beklenebilir? Ebeveynlerinin yokluğu ya da bakamaması nedeniyle yuvalarda, yurtlarda bu şartlar altında yetişen çocukların nasıl sağlıklı bireyler olması beklenebilir... Bebek yaşlarda susmayı, kendisine verilen kalıba sığmayı başaramamış olan çocukların, çok kısa sürede tekrar sokaklara dönmesi, suç çetelerine karışması, fuhuşa itilmesi kadar doğal bir şey olmamalı. Sistem, içinde öğütmediklerini çürütüyor. Coğrafyamızda 7-17 yaş arası çalışan çocuk sayısı bir buçuk milyonun üzerinde iken, ne çocuk yuvalarında, ne de sokaklarda sağlıklı nesiller yetiştiremeyiz. Sağlıklı nesillerin yetişmesi ve bakıma muhtaçların yaşamlarını sürdürebilmeleri, ancak kâra değil, insana önem veren bir sistemde mümkün olabilir. Ancak en önemli şeyin “insan” olduğu bir sistemde her şey “insan”a yöneliktir ve her yatırım “insan” için yapılır. Bu da ancak sosyalimde mümkündür.

**Mücadele Birliği Okuru/
İstanbul**

EĞİTİM-SEN'İN KAPATILMA DAVASI DÜŞTÜ(!)

27 Ekim Perşembe günü Eğitim-Sen'in kapatılma davası sonuçlandı. Tüzüğündeki insanların anadillerinde eğitim görme hakları olduğunu belirten madde nedeniyle Eğitim-Sen hakkında kapatılma davası açılmıştı. Duruşmanın yapılacağı gün çeşitli şehirlerden sendika üyesi eğitimciler Ankara'ya geldiler. Gelen tüm şehirlerin katılımıyla sayıları üç bini bulan eğitim emekçileri Gençlik Parkı önünde toplanarak Adliye Sarayı-

na doğru yürüyüşe geçtiler.

“Eğitim-Sen Kapatılmamaz”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “Anadil Hakkı Engellenemez”, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz” sloganları eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüş esnasında sendika üyeleriyle polis arasında bir sürtüşme yaşandı. Polisin, yürüyüşçüleri yol kenarında dar bir alanda hareket etmeye zorlamaları üzerine eğitim emekçileri el ele tutuşarak oluşturdukları güvenlik zinciriyle polis eylemcileri sıkıştırmasını engellediler.

Yürüyüş sırasında, “16. Yılında Leninist Saflara”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Dünya Emegin Olacak”, “Kürt Halkı Yalnız Değildir” yazılı kuşlamaları

yapıldı. “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Eğitim-Sen Nayegirtini”, “Zafer Savaşın Emekçinin Olacak” sloganları atıldı.

Adliye sarayı önüne gelindiğinde Eğitim-Sen yöneticileri mahkeme sonucunu duyurdular. Sendikanın tüzüğünden anadilde eğitim hakkı ile ilgili maddenin çıkarılmasından sonra mahkemenin sendikayı kapatmama kararı aldığını ve davayı bitirdiğini duyurdular.

Duruşma öncesinde Eğitim-Sen, kapatılma davasına konu olan, bireylerin anadillerinde eğitim görme hakları olduğunu belirten maddeyi tüzüğünden çıkarmış, bunun üzerine yaklaşık 200 eğitim emekçisi sendikadan istifa etmişti. □

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

Latin Amerika'nın Dört Bir Bucağında ABD Protestoları

Uruguay halkı Bush'un kıtaya gelişini ve ALCA'yı protesto ederek, Amerikalıların bölgede olmalarından rahatsız olduklarını ve bölgeden def olup gitmelerini istediler.

Şili İşçi Sendikası(CUT) ve Alternatif Eğitim Merkezi(CENDA), Serbest Ticaret Anlaşmasına karşı ülkelerinde ve kıtada mücadele edebileceklerini söylediler.

Arjantin'de 4 Kasım'da başlayan "Amerika Kitası Zirvesi" öncesi, ABD başkanı George Bush protesto edildi. Arjantin'de zirvenin yapılacağı sayfiye kasabasında toplanan 50 bin kişi alternatif halk zirvesi düzenledi ve ABD yönetimini, neoliberalizmi protesto eden sloganlar atarak yürüdü. Bayrak ve pankartların alanı kapladığı eylemde Mc Donalds da eylemciler tarafından yakıldı. Latin Amerikalılar, sık sık "Faşist Bush Defol Git" sloganları attı. Eyleme Bosnalı muhalif Emir Kustrica, Venezüela devlet başkanı Hugo Chavez, Bolivyalı lider Evo Morales, Arjantinli Kayıp Anneleri; ve Küba devlet başkanı Fidel Castro'nun isteğiyle burada bulunduğunu söyleyen ünlü futbolcu Maradona da katıldı.

Venezüela lideri Chavez, alternatif zirvede yaptığı konuşmada, ticaret rejiminin liberalleşmesine karşı eylemcilerle aynı görüşleri paylaştığını söyleyerek, "sanırım buraya Amerikalılar Serbest ticaret Anlaşması FTAA'yı gömmeye geldik. Küreğimi de yanımda getirdim" dedi. Üzerinde "savaş suçlusu" yazılı tişörtüyle eylemlere katılan Maradona da, Bush'u insan kırıntısı olarak niteledi ve "Bush Katildir" dedi.

Coca-Cola Direnişi Kazanımla Sonuçlandı

DİSK/Nakliyat-İş sendikası, Coca Cola direnişinin "başarıyla sonuçlandığını" açıkladı.

Direnişçi işçilerin oybirliği ile alınan kararlar, Direniş şu şekilde sonuçlanmıştır: 1- Dudullu'da tazminatlı olarak işten çıkarılan tüm

işçilere, Kıdem ve İhbar Tazminatı ödenmiştir. 2- Yenibosna ve Dudullu'da kıdem ve ihbar tazminatları sendikaların önerileri doğrultusunda yeniden hesaplanmış, Yenibosna'da kıdem ve ihbar tazminatı alan Direnişçi işçilere, bu hesaba göre doğan farklar da ayrıca ödenmiştir. (Yenibosna'daki işçiler, kıdem ve ihbar tazminatlarını daha önce almışlardı.) 3- Her bir Direnişçi işçi, direniş süreci için (yani boşta geçen zaman için) 4 aylık, sendikal tazminat olarak da 14 aylık ücreti tutarında tazminat almıştır. Toplam olarak 18 aylık tazminat almıştır işçiler. 4- Tazminatların tamamı işçilere bir defada nakit olarak ödenmiştir. Yapılan anlaşma gereği alınan tazminatlar, şu ana kadar ülkemizde Mahkemelerin verdiği işe iade davalarının sonucu alınan tazminatların üzerindedir.

Postacılar Tatil Haklarının Gasp Edilmesine Karşı Eylemde İdi

Posta dağıtıcılarının resmi tatil ve bayram günlerinde personel yetersizliği bahane edilerek tam gün zorla çalıştırılması üzerine, Basın Yayın ve İletişim Emekçileri Sendikası Habersin, 31 Ekim Pazartesi günü saat 09.00'da Ankara Posta İşleme Merkezi'nde basın açıklaması yaparak bu uygulamayı protesto etti.

Basın açıklamasına katılan PTT emekçileri "Tatil Hakkımız Söke Söke Alırız", "Postacı Yoksa Mektupta Yok", "Köle Değil Postacıyız", "Kadrolu Personel İstiyoruz", "Angaryaya Hayır" sloganlarını atarak resmi tatil ve bayram günlerinde zorla çalıştırmayı protesto ettiler.

Mensa İşçisi İş Bıraktı

Mehmet Uluştaş'a ait Mensa fabrikasında çalışan işçiler, beş altı aydır düzenli olarak ücret alamadıklarını belirterek üretimi durdurdu.

Vardiya çıkışında, fabrika kapısından Adana-Mersin karayoluna kadar yürüyen Mensa işçileri, eylemlerinin bayram tatili dönüsünde de devam edeceğini belirttiler. Yürüyüş sırasında sık sık "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "İş, ekme yoksa barış da yok", "İşçiler kardeş patronlar kalles", "Yaşasın işçilerin birliği", "Mensa işçisi omuz omuza" sloganlarını attılar.

Beş aydır ücret alamadıklarını ve bayrama parasız girdiklerini dile getiren işçiler, ikramiye ve sosyal yardımlarını da bir yıldır alamadıklarını söylediler.

Almanya'da Sosyal Yıkıma Karşı Emekçiler Sokakta

Almanya'da sosyal ve siyasal haklara yönelik saldırılar, ezilenleri sokağa dökmeye devam ediyor. Nürnberg kentinde, 29 Ekim günü "Sosyal Yıkıma Karşı Yeni Bir Dünya Mükün" şiarıyla bir yürüyüş düzenlendi.

Çok sayıda anti-faşist ve anti-kapitalist yerli ve göçmen kurum birlikte örgütlediği yürüyüşte toplanan 1.500 yerli ve göçmen işçi, öğrenci, işsiz hükümetin uyguladığı neoliberal politikaları protesto etti. Yapılan konuşmalarda, Ajanda 2010 ve Hartz IV olarak bilinen saldırı paketlerinin devreye girmesiyle birlikte, Almanya'da işsizliğin ve yoksulluğun arttığına, gençliğin geleceğinin karartıldığına dikkat çekildi. Saldırıları püskürtmenin yegâne yolunun örgütlü mücadeleden geçtiğinin altını çizdiler.

Kıbrıs'ta Eğitim Emekçilerinden Miting

Kuzey Kıbrıs'ta hükümetin, imzalanan sözleşmeye uymaması üzerine grev kararı alan Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası (KTOEÖS), miting düzenledi.

"Öğretmenin bütünlüğünün göstergesi" adıyla yapılan miting için öğretmenler sendika binası önünde toplanarak başbakanlığa yürüdü. Eğitim emekçileri, Kuzey Kıbrıs genelindeki okullarda da grev uyguladı.

Parasız Eğitim İsteyen 150 Bin Öğrenci Roma'yı Kuşattı

İtalya'da öğrenciler, parasız eğitim hakkını savunmak için bugün başkent Roma'yı kuşattı. 150 bin öğrenci, Berlusconi hükümetinin "üniversite reformu"nu protesto etmek için parlamento binasına yürüdü.

Neoliberal eğitim politikalarına karşı direneceklerini belirten öğrenciler ile polis arasında çatışma çıktı. Polis, öğrencilere gaz bombaları ve coplarla saldırdı. Saldırı sonucu 7 öğrenci hastaneye kaldırıldı.

Kostarikalı İşçiler Serbest Ticaret Anlaşmasına Karşı Eylemde

Kostarika'nın San Jose şehrinde, üniversite öğrencileri, Ulusal Meclise kadar bir yürüyüş yaparak, Hükümetin Amerika Birleşik Devlet'leri ile imzalamak istediği, Serbest Ticaret Anlaşmasını (TLC) protesto ettiler. Ayrıca, ülkenin kuzeyinde bulunan Heredia kentindeki Ulusal Üniversite öğrencileri de 26 Ekim günü bir gösteri yapacaklarını duyurdular.

Özellikle serbest rekabete karşı koyamayacak olan küçük ve orta boy üreticiler, Amerikan ekonomisinin ülkeye girişinin büyük dengecilikler yaratacağını ve onlarla rekabet etmelerinin mümkün olmadığını açıklayarak eylemlere katılacaklarını söylediler.

Çeşitli Orta Amerika kuruluşlarının öngörülerine göre; ilk on yıllık sürede, kırsal alanlarda, 40.000 ile 125.000 arasında kişi, işini kaybedecek ve özellikle küçük üreticiler bu anlaşmadan çok olumsuz etkilenecek.

Infineon İşçisi Grevde

Kapanma tehlikesiyle karşı karşıya olan Almanya'nın Münih kentindeki Infineon fabrikasında işçiler, 24 Ekim sabahından itibaren süresiz greve başladılar. İşçilerin yüzde 92,6'sı, daha önce yaptıkları oylamada greve "evet" demişlerdi. İş bırakarak, üzerinde "Grevdeyiz" yazılı yelekler giyen işçiler, fabrika önüne çıkarak eylemlerini burada sürdürdüler.

Yüzde 99 katılımın sağlandığı greve, Münih'in önemli firmalarından BMW, MAN, Krauss-Maffei, Rohde-Schwarz, Epcos işçileri ve Ver-di sendikası yöneticileri destek ziyaretinde bulundular.

IG Metall sendikasının aldığı bir kararla, Münih'deki diğer işletmelerden işçiler de dönüşümlü olarak grevcilerle dayanışma içinde olacaklar.

Yedi Ülkede Ortak İşçi Eylemi

Kapatılmakla karşı karşıya olan AEG Nürnberg işçileri, Avrupa çapında yapılan eylemde yer aldılar. Uzun bir süredir fabrikanın kapatılmasına karşı mücadele eden işçiler, bu kez yedi ülkedeki 25 bin işçi ve emekçiyi kenetlendiler.

Üretimi işgücünün daha ucuz olduğu ülkelere kaydırmayı amaçlayan Electrolux tekeline karşı ilk kez işçiler birlik oldu ve cuma günü greve çıktılar. Üretimi Doğu Avrupa'ya ve Asya'ya kaydırma planı yapan patronlar, aynı zamanda Avrupa'daki fabrikalarda da üretimi "yeniden düzenleme" tehdidini savurmuşlardı. Electrolux'un planına göre, üretim nerede daha ucuza mal olursa o bölgeye kaydırılacak. Avrupa Metal Sendikaları Birliği'nin(AMB) verdiği bilgiye göre İspanya'nın Fuenmayor şehrindeki fabrika kapandı. İtalya'nın Floransa ve İsveç'in Mariestad şehirlerindeki fabrikalarda kitlesel işten atmalar gerçekleşti.

AMB, tekelin planlarına karşı Avrupa çapında mücadele etmekten başka çare olmadığını açıkladı. Electrolux'e ait AEG Nürnberg'de çalışan 1.750 işçinin en azından 800'ünün kısa vadede işten atılmak istendiğini bildiren IG Metall Nürnberg sözcüsü, "Orta vadede fabrikanın tamamen kapatılması gündemde" dedi. Sendika, 600 AEG işçisinin iş bıraktığını söyledi.

Belçika'da Grev Haftası

Belçika'da, 28 Ekim Cuma günü için ge-

nel grev kararı alan sendikalar, dünden itibaren ülkenin çeşitli bölgelerinde yerel grev hareketleri başlattı.

Charleroi'da dün sabah başlayan grev kenti felce uğrattırırken, düzenlenen gösteri ve yürüyüşler tüm sektörlerde faaliyetleri durdurdu. Hıristiyan demokrat eğilimli CSC sendikasıyla sosyalist eğilimli FGTB sendikasının ortak kararları çerçevesinde başlatılan grev eylemleri, federal hükümetin erken emeklilik yaşını 58'den 60'a çıkarma kararını protesto için yapıyor. Namur kentinde de grev hareketleri ve çeşitli eylemler nedeniyle güncel yaşamın geniş ölçüde aksadığı bildiriliyor.

Demir-çelik, inşaat, toplu taşımacılık gibi alanlarda ülke çapında ekonomik faaliyeti etkileyen grev hareketlerinin tüm hafta, değişik bölgelerde sürdürülmesi planlanıyor. Sendikalar, cuma günü Brüksel'in ve tüm ülkenin "felç haline sokulacağını", genel grevle birlikte başkente çok büyük bir yürüyüş düzenleneceğini de bildirdi.

Kum Ocağını Protesto Eden Köylülere Jandarma Saldırdı

Bolu'da köylerinin yanında bulunan kum ocağına şantiye kurulmasını istemedikleri için eylem yapan köylülere, jandarma robocop timleri, coplarla saldırdı.

Bolu'nun Çaygökpınar Köyü sakinleri, köylerinin yanında bulunan kum ocağına şantiye kurulmasına karşı çıktıkları için, kum ocağının önünde toplanarak eylem yapmaya başladılar.

Köylülerin eylem yapacağı bilgisini alan Bolu İl Jandarma ekipleri, köylüleri teröristlere ederek kum ocağının etrafını sardı.

Kum ocağına şantiye yapılmasını istemediklerini belirten köylüler, robocop diye adlandırılan özel kıyafetli jandarma timlerinin oluşturduğu bariyeri yararak kum ocağına girmeye çalıştılar.

Kum ocağına girmeyi başaran bazı köylüler ise şantiye yapımı için kullanılmak üzere kum ocağına getirilen malzemelerini yaktılar.

Jandarma timleri, olaya karışan 16 kişiyi gözaltına aldı. Yapılan eylemde yaralanan 2 köylü, olay yerine gelen 112 Acil Yardım ekipleri tarafından Köroğlu Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Yaralılanmaların ve jandarma saldırısının ardından köylüler eylemlerine son vermek zorunda kaldı.

Grev Yaptılar Kazandılar

Gaziosmanpaşa Belediyesi'nin çöp toplama işini yapan taşeron firma Akmercan Temizlik'te çalışan işçiler, bir arkadaşları işten atılınca iş bıraktı. Gece boyunca yapılan eylemin ardından atılan işçi geri alınırken, işçilerin diğer talepleri de kabul edildi.

Akmercan Temizlik'te gece amiri olan Bayram Aslan, yaptığı kazanın ardından kamyonunda oluşan hasarın ücretinden kesilmesine karşı çıkınca işten atıldı. Aslan'ın işten atılması üzerine gece vardiyasında çalışan 200 kadar işçi iş bıraktı. Arkadaşlarına sahip çıkan işçiler, çalışma koşullarının düzeltilmesi talebini de dile getirdiler. Olay yerine çok sayıda polisin gelmesine rağmen işçiler kararlılıklarını sürdürdüler ve arkadaşları işe alınmaya kadar eyleme devam edeceklerini açıkladılar.

Bütün gece çalışmayan işçiler ile patronlar Gazi ve Veysel Akmercan arasında sabah 07.00'de yapılan görüşmelerin ardından anlaşma sağlandı. Atılan Bayram Aslan geri alınırken, işçilerin talepleri de kabul edildi. Anlaşmaya göre Şafak Temizlik'te bundan sonra işçilerin mesai ücretinden ceza kesintileri yapılmayacak, bu zamana kadar kesilen paralar geri ödenecek, iş kazası sonrası oluşan masraflar da işçilerden kesilmeyecek, daha önce yapılan kesintiler geri ödenecek.

Türk Telekom Çalışanlarından İş Bırakma Eylemi

Haber-Sen üyesi Türk Telekom çalışanları, işbaşı yapmayarak Gayrettepe'deki Türk Telekom İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde toplandı. Müdürlüğün girişine "Türk Telekom satılık değildir" yazılı pankart açan çalışanlar, daha sonra özelleştirme karşıtı sloganlar attı.

Nazilere Geçit Verilmedi

Almanya'nın Göttingen kentinde cumartesi günü neo-nazi Almanya Milliyetçi Demokrat Parti (NPD) tarafından düzenlenen gösteriye karşı sokağa dökülen halk, faşistlerin yürütmesine izin vermedi.

Göttingen'de 60 kadar parti, sendika ve sivil toplum örgütü tarafından oluşturulan Sağa Karşı Birlik tarafından çağrısı yapılan antifaşist gösteride ırkçılığa ve yabancı düşmanlığına karşı sloganlar atıldı. "Kentimizde Neo-nazilere Yer Yok" diye pankart açan eylemciler, polisten faşistlerin yürütülmemesini istediler. Gösteriye Sol Parti, Yeşiller, SPD ve kilise temsilcilerinin katıldığı görüldü. □

YARATICI ÇALIŞMA

Şimdi devrimimizin ve bizim en çok ihtiyaç duyduğumuz şeylerden biri, yaratıcı çalışmadır. Açıkça görülüyor ki, her konuda ama her konuda yaratıcı çalışmaya ihtiyacımız var. Olayların devrimci gelişimi bugüne kadar bize çok şey öğretti. Bundan sonra önemli olan bizim devrime ne öğreteceğimiz olduğuna göre, kolektifin her bireyi bu konuda kendisinden başlamak suretiyle zorlayıcı olmalıdır.

Yaratıcılığımızın sınırlarını zorlamak zorundayız. “Elimden bundan fazlası gelmiyor ne yapayım?” denildiği anda bile daha iyisinin yapılabileceğini unutmamalıyız. Komutan Che, “gerçekçi ol imkansız iste” derken tam da böylesi anları dile getirmiştir. Gerçekçi olmak gerekiyor; nesnel koşulları olduğundan daha abartılı ele almak, somut durumun somut tahlilini yapmak leninist bir yöntemdir. Bu leninistleri, devrimi bir azınlığın komplosu olarak gören Blankistlerden ayıran en önemli yöndür. Leninistler, koşullar olgunlaşmadan ne kadar kahramanca olursa olsun bir grup öncünün eylemi ile iktidarın alınamayacağını bilirler, bu nedenle olay ve olguların gerçekçi bir değerlendirmesini yaparlar. Fakat aynı zamanda eylemlerinde cüretli olur; o an için birçokları açısından yapılması imkansız görüneni de yapmaya gayret ederler. “İmkansız” diye bir şey olmadığını, bir sorun kendisini tartıştıyorsa, mutlaka çözümünü de kendi içinde taşıdığını bilirler. Victor Hugo, “şafak bile doğmak için cüret ediyor” diyor. Cüret olmadan, olayların üzerine cesaretle gidilmeden daha iyisinin yapılması mümkün değildir. Devrim, devrimci girişkenlik ve yaratıcı çalışma ile, devrimin nesnel koşullarının aynı tarihsel kesitte buluşmasıyla olacaktır. Olayların sıçramalı geliştiği yerde, “imkansız” diye bir şey olmadığını, olmayacağını sayısız olay bize gösteriyor. Bugün sürmekte olan Ölüm Orucu Eylemi, bunun en iyi örneğidir. Bu kadar uzun süre devrimci iradenin kırılıp bükülmeden, ayakta yürüyüşünü sürdürüyor oluşu, nelerin yapılabileceğinin göstergesidir. Küba da bugün devrimin sürdürülüyor oluşu ve emperyalizmin tüm saldırılarına karşı Küba’nın kafa tutuyor oluşu bir başka örnektir.

Ulaşılmış olan düzeyle yetinmemek hep daha iyiye ve daha ileriye doğru gitmek bir devrimci için olmazsa olmazdır. Kendini aşma isteği, azmi ve çabası her zaman ve her koşul altında kendisini varedilmelidir. Yaratıcı çalışmayı körükleyen, nesnel koşulların zorlayıcılığı yanında, bu olmalıdır. İnsanları yeni buluşlara iten şeyin nesnel koşulların yarattığı ihtiyaçlar olduğunu biliyoruz. Bir şeyin eksikliğine duyulan yakıcı ihtiyaç, onun ortaya çıkarılmasının da itici gücüdür. “Hiç bir şey zamanı gelmiş bir düşünceden daha güçlü değildir”. Nesnel koşullar olgunlaştığında yaratıcılık da harekete geçecektir. Yaratıcı düşünceler, insanın aklına durdukları yerde gelmezler. İlham bekleyen şairler gibi yaratıcı düşüncelerin gelip bizi bulmasını beklersek asla bir şey yaratamayız. Yaratıcı düşünceleri bize esinlendirecek bir pratik içinde olmamız şarttır. Bunun için girişip görmek gerekiyor; yaparak yeni ve yaratıcı düşüncelerin önünü açmak gerekiyor. İnsan ancak ürettiği ve ürettiğinin sonuçlarını gördüğü ölçüde yeni ufuklara yelken açabilir. Çalışan insan ancak yaratıcılığının sınırlarını zorlayabilir. İnsan ancak pratik içinde sorunlara vakıf olur. Karşısına çıkan sorunları çöze çöze deneyim kazanır ve yaratıcılığı gelişir. Kimse oturduğu yerden yaratıcı olamaz. Bir Oblomovun yaratıcı düşüncelere sahip olacağını düşünmek mümkün müdür? “Armut piş ağzıma düş” mantığına sahip birinin yaratıcı bir çalışma içinde olması beklenebilir mi? Ya da memur zihniyetine sahip olan birisinin... Sadece rutin olanı yapanlar, rutin olanı sürdürme eğilimi içerisinde dirler. Tekdüze, basma kalıp bir anlayışla aynı dairenin etrafında dönmeye dururlar. Değişim adeta onlar için bir ölümdür. Alışlageldik çalışma biçiminin kolaylığına kendilerini kaptırmışlardır. Rehavet, adeta içlerine işlemiştir. Kendilerine yeni bir iş bulmak, bir işi bitirip diğerini eline almak varken, kendi işlerini bile yapmayıp sadece yapıyor görünürler, amaç mesai saatlerini doldurmaktır. Bu zihniyetin beynini yeni bir şeyler yaratmak için zorlaması ihtimal dahilinde midir? Bir insanın kendi içindeki devrim, devrimciliğin rutin bir iş olmadığını anladığı anda başlar. Bir ömrün koşuşturmayla geçeceğini, işlerin hiçbir zaman bitmeyeceğini; her işin sonunda önümüze yeni işler koymamız gerektiğini anladığımız anda başlar.

Bazen de hata yapma korkusu insanı yaratıcı düşüncelerden ve yaratıcı bir çalışmadan alıkoyar. Yeni bir durum karşısında “hata yaparım” korkusuyla adım atmada çekingen davranma yaratıcı düşüncüyü öldürür. Yaratıcı insanlar; özgür düşünceli, hata yapmaktan korkmayan insanlardır. Bir adım atarken sonuçları üzerine uzun uzun düşünen, herşeyi en ince ayrıntısına kadar hesaplamaya çalışanlar, belki hata yapmazlar ama bir şeyde yaratamazlar. Ancak kendine güvenle ileri atılabilenler, özgüveni ve cesareti olan insanlar yaratıcıdır. Yeni fikirlerden korkmayan, mekanik düşüncelerden ve dogmatizmden kendisini kurtarmış olanlar yaratıcı düşünceler ileri sürebilirler. Sürekli bilineni tekrarlayan, varolanı ilerletmek yerine, doğrulduğundan emin olduğu ve hata yapma riski en az olduğu için varolanla yetinen anlayış yaratıcı olamaz. Komünistler, dünyanın en özgür insanlarıdır. Henüz zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına geçememiş olsak da yaşadığımız çağın en özgür insanları bizleriz. Kendimizi devrimin yasaları dışında hiçbir şeye bağlı hissetmeyiz. Bu nedenle dünyanın en yaratıcı insanların da bizler olması gerekir.

Yaratıcılık, birilerini taklit ederek kesinlikle elde edilemez. Bir insanın yaratıcı olması için her şeyden önce kendi özgünlüğünü koruması gerekir. En iyi taklit bile, iyinin kötü bir kopyasıdır. Elbette yoldaşlarımızdan öğreneceğimiz çok şey vardır ve olmalıdır ama bu onların yaptıklarını aynıyla yapmak şeklinde olmamalıdır. Bir işi nasıl yapacağımıza dair yöntemi öğrendikten sonra, kendi özgünlüğümü o işe katarak kendi yaratıcılığımızla hareket etmeliyiz.

Yaratıcılık, insanın doğuştan getirdiği bir yeti değildir. Yaratıcılık, çalışma, üzerine düşünme ve yoğunlaşma ile olur. Önemli olan istemektir; kafayı belirli bir konuya verebilmektir. Belki ilk dönemlerde başarısız olabiliriz, ama bu bizi asla yıldırılmamalı, şevkimizi asla kırmamalıdır. Başarma azmi hiçbir zaman yitirilmemelidir. Birgün mutlaka başaracağımıza olan inancı her zaman korumalıyız. Unutmamalıyız ki, başarısız olduğumuz her girişim bize deneyim kazandıracaktır. Belki daha sonrası için bize yaratıcı fikirler sunabilecekler. Her zaman bir işin nasıl yapılacağını öğrenme ve daha iyisini yapma gayeti içinde olmak gerekiyor.

Bizim bugün en çok ihtiyaç duyduğumuz şey örgütlemeye yaratıcı olmaktır. Etrafımızda olan, çeşitli nedenlerle kolektifin etki alanına girmiş olan insanları nasıl örgütleyeceğimiz ve örgütlü bir güce dönüştüreceğimiz en çok yaratıcılık gerektiren konulardan biridir. Bu konuda hazır reçeteler yok. Her olayın kendi somutluğu içinde ayrıca ele alınması gerekiyor. Genel yaklaşım olarak ancak şunu söyleyebiliriz: Örgütlenme çalışmasında en büyük engelimiz mükemmeliyetçiliğimiz. İnsanları, kafamızda oluşturduğumuz kalıplara uydur-

maya çalışırsak daha baştan kaybederiz. İnsanların özelliklerini iyi anlamalı, onları görmek istediğimiz gibi değil, oldukları gibi değerlendirmeli, insanlar konusunda seçici olmalı ama zor beğenir olmamalıyız. Her bir insanın yapabileceği şeyleri öngörmeli, herkesten yapabileceği şey oranında katkı sunmasını beklemeliyiz; ama herkesi mutlaka bir işin ucundan tutmaya yönlendirmeliyiz. Bu konudaki yaratıcılığımız bize devrimin yolunu açacaktır. İnsanlar bizim her konuda farklılığımızı hissetmelidir. Çıkan bir bildirinin dilinden tutalım da bir etkinliğin örgütleniş biçimine kadar her konuda yığınlar bizi fark edebilmeli. Yaratıcı çalışma kendisini mutlaka hissettirmeli. Bazen olduğu gibi, devrimci kültürümüzü gereksiz bir mütevazilikle kendimize saklamamalı, yansıtmalıyız. İnsanlar birikimlerimizi görmeli; yaratıcı çalışmalarımızın farkına varmalı. “Yolumuz güçlüklerle doludur” diyor komutan Che, “Zaman zaman patikalarda dolunur ya da geri dönmemiz gerekir, bazen çok hızlı gider ve kitlelerden koparız. Bazen de çok yavaş yol alır ve peşimiz sıra gelenlerin sıcak nefesini ensemizde duyarız. Devrimciler olarak bizler çabalarımızla yol açarak elverdiğince hızlı ileriye doğru atılırız, fakat kitleyi kendimizden vereceğimiz örneklerle esinlendirirsek daha hızlı ilerleyebileceğimizi biliriz.”(Sosyalizm ve İnsan, Yar Yayınları)

Yaratıcı çalışma, bir insanın sadece belirli zamanlarını alan değil, bütün bir yaşam boyunca, kolektif yaşamın her anında olması ge-

reken bir şeydir. Devrimden sonra da yaratıcı çalışma sürecektir. Sosyalizm, bugünkü teknik gelişmenin yarattığı koşullar üzerinde insanın kendisini sınırsızca geliştirmesi ve yaratımlarda bulunması için “boş zaman” yaratacaktır. İnsanlar günlük çalışmadan arta kalan zamanın artmasıyla istedikleri gibi yaratıcı çalışmalar yapabileceklerdir. Çalışmanın ileride bir zorunluluk olmaktan çıkmasıyla birlikte, insanlar zamanlarının çoğunu dilediklerince üretmeye ve yeni yaratımlarda bulunmaya ayırabileceklerdir.

Bugün ya da daha sonrası için insanın yaratıcı çalışma yapabilmesi için beynini insanlığın evrensel hazineleriyle doldurması gerekiyor. Ancak çok yönlü gelişmiş bir beyin yaratıcı olabilir. Bu kimi zaman okumayla, kimi zaman da yaşam tecrübesinden elde edilir. Sonuçta bugün yaşamına bilinçli olarak yön veren komünistlerin hem çok okuyarak hem de buna uygun bir pratik faaliyet içinde olarak gelişmesi gerekiyor.

Yaratıcı çalışmamız, bizi kitlelerin gözünde öne çıkaracaktır. İnsanlar, kolektif bir deha karşısında bulduklarını hissettikleri her an bize ve devrime daha çok yaklaşacaklardır.

Yaratıcı çalışma, devrimin kaldıracı olacaktır. □

DEVİRİMİN OLABİLECEĞİNE DAİR İNANCIMI LENİNİSTLERLE TANIŞMAM OLUŞTURDU!

Merhaba Mücadele Birliği okurları. Bu sayımızda yeni tanıştığımız bir işçi arkadaşımızla yaptığımız röportajı sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Mücadele Birliği Okuru: Merhaba. Bize biraz kendinden bahsedersin.

İşçi: 20 yaşındayım. Bir gıda fabrikasının dağıtımında çalışıyorum. 450 milyon ücret alıyorum. 2 yıldır çalışıyorum. Daha önceleri yevmiye işlerinde çalıştım. 17 yaşından beri çalışıyorum.

Mücadele Birliği Okuru: Çalışma koşulların nasıl?

İşçi: Çalışma saatlerimiz belli değil. Sabah 08.00’de işbaşı yapıyorum, çıkış saatini bilmiyorum. Sürekli mesai yapıyorum ama hiçbir şekilde mesai ücreti almıyorum. Daha önce bize yemek parası veriliyordu. Ama son 2 haftadır cebimizden karşılayacağımız sözlendi. Günde 30-40 bayiye gıda dağıtımını yapıyordum. Ama 2-3 haftadan beri dağıtım yapacağımız bayi sayısı 100-110’a çıkarıldı. Daha önce 30-40 bayiye zor bitirirken şimdi bizden 3 katı da-

ha fazla performans bekleniyor.

Mücadele Birliği Okuru: Yaşadığımız dönemde işçilerin ve emekçilerin yaşam koşulları ve onlar üzerindeki etkileri hakkındaki düşüncelerin nelerdir?

İşçi: Aldıkları ücret yaptıkları işe göre çok az. Bir asgari ücretle değil ailesini, kişi kendini bile zor geçindirir. Hiç kimse yaşamından memnun değil. Bu yaşam koşulları kimilerini bencilleştiriyor; kimilerinde ise huzur içinde çalışması gerektiği, emeğinin karşılığını alması gerektiği bir dünya düşüncesi oluşuyor. İşçilerin bir kısmında bu yaşam koşullarından dolayı bir öfke var ve de arayış içerisindedir.

Mücadele Birliği Okuru: Leninistlerle tanışmadan önce yaşama bakış açınla, tanıştıktan sonra ki bakış açın arasında fark var mı, varsa bizimle paylaşır mısın?

İşçi: Leninistlerle tanışmazdan önce benim için yaşamak gezip-tozmak, içki içmek, sadece kendimi ve çevremi düşünmek, zamanımı boş boş şeylerle geçirmek, zamanımı boşa harcamaktı. İşten gelir gelmez televizyonun başına

geçiyor, magazin programlarını seyrediyordum ve buna benzer gereksiz şeyler yapıyordum. Fakat Leninistlerle tanıştıktan sonra eskiden yaptığım şeylerin zaman kaybı olduğunu anladım. Eskiden mücadele etmek gerektiğini düşünmezdim ama şimdi bu yaşamın değişmesi gerektiğine, yaşama müdahale etmem gerektiğine ve de devrimin olabileceğine dair inancım oluştu. Bu inancımı işçilerin ayaklanması, eskiye göre her yerde daha çok eylemlerin oluşu ve Leninistlerle tanışmam oluşturdu.

Mücadele Birliği Okuru:

Leninistlerin yaşamında nasıl bir etkisi oldu?

İşçi: Yaşadıklarımın farkında değildim, Leninistlerle birlikte gözlerim açıldı, çevremde olup biteni görmeye başladım.

Mücadele Birliği Okuru: Bu güzel sohbet için teşekkürler.

İşçi: Sizinle bir başka sohbette bir araya gelmek dileğiyle. İyi çalışmalar...

**Mücadele Birliği Okuru/
İzmir**

**DENİZLERİN
YOLUNDA
DÖB
SAFLARINA
DÖB**
Devrimci Öğrenci Birliği

**POLİTİK
ÖZGÜRLÜK
KAZANILMADAN
AKADEMİK
ÖZGÜRLÜK
KAZANILAMAZ!
DÖB**
Devrimci Öğrenci Birliği

**1 KASIM'DA
DÖB
SAFLARINA
KIZILAYA
DÖB**
Devrimci Öğrenci Birliği

**DENİZLERİN
YOLUNDA
DÖB
SAFLARINA**

**POLİTİK
ÖZGÜRLÜK
KAZANILMADAN
AKADEMİK
ÖZGÜRLÜK
KAZANILAMAZ**

**YAŞASIN
DEVRİMCİ
ÖĞRENCİ
BİRLİĞİ**

**AKADEMİK
ÖZGÜRLÜK
DEVRİMLE
GELECEK**

**İŞÇİ SINIFI
ÖZGÜRLEŞMEDEN
ÖĞRENCİLER
ÖZGÜRLEŞEMEZ
DÖB**
Devrimci Öğrenci Birliği

**D
Ö
B**

**HALKLAR ve TUTSAKLAR
ÖZGÜRLEŞMEDEN
ÖĞRENCİLER ÖZGÜRLEŞEMEZ
Devrimci Öğrenci Birliği**

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

